Peygamber Efendimiz'den

sallallahu aleyhi ve sellem

Kıssalar

İÇİNDEKİLER

BİR KÜP ALTIN

Adamın biri yıllarca para biriktirdi. Bir hayali vardı. Ailesini besleyebilecek, geçimini sağlayabilecek bir tarlaya sahip olmak istiyordu. Parayı tamamlar tamamlamaz da bir tarla satın aldı. Tarlayı aldığı gün öyle heyecanlıydı ki o gece gözüne doğru dürüst bir uyku girmedi. Ertesi sabah erkenden kalktı. Doğruca tarlasına gitti. Güneş ufukta yavaş yavaş yükselirken, o da sanki gerçekleşen hayalini seyrediyordu. Bir müddet sonra silkindi, kendine geldi. Artık çalışma zamanıydı...

Adam, büyük bir sevinçle tarlayı sürmeye başladı. Hiç ara vermeden epeyce bir zaman şevkle, istekle çalışmasını sürdürdü. Öğle vakti olmuş, güneş iyice yükselmişti. Erken kalkmanın bereketi olacak ki işin büyük bir bölümünü bitirmişti. Bir ara durup kaldı. Tarlanın tam ortasında, kara sabanın ucu bir şeye takıldı. Adam uğraştı didindi sabanın ucunu bir türlü ilerletemedi. Bunun üzerine kazmayı aldı ve orayı kazmaya başladı. Çok yorulmuştu. Hava çok sıcaktı. Sanki her yeri bir ateş sarmış gibi ortalık yanıyordu. Bu sıcakta çalışmaktan yüzü gözü kan ter içinde kalmıştı âdeta. Kazdığı alanı genişlettikçe, küpe benzeyen bir nesne ortaya çıkıyordu. O da ne? Tabi ya! Bu bir küptü. Hem de altın dolu bir küp.

Bir küp altın bulan insan sevinir, heyecanlanır belki de çığlıklar atar değil mi? Hâlbuki bu adam heyecanlanmak, sevinmek bir yana iyice düşüncelere daldı. Birden, anî bir kararla altın dolu küpü aldı ve işini yarıda bırakarak tarlanın eski sahibine gitti.

Kucağındaki küpü göstererek ona şöyle dedi,

– Senden satın altığım tarladan, bir küp altın çıktı. Ben senden sadece tarlayı satın almıştım.

Altınlar senin hakkındır. Buyrun altınlarınızı, dedi.

Tarlanın eski sahibi altınları almak istemedi.

Altınları getiren adama,

– Hayır, bu altınlar senin hakkındır. Ben tarlayı sana içindekilerle birlikte sattım. Altınlar senindir, sende kalsın, dedi.

Hiç çalışmadan elde edilen bu zenginliği, ikisi de istemiyordu. Her ikisi de hak geçer korkusuyla altınları almak istemedi. Bu şekilde konuyu çözemeyeceklerini anlayınca, mahkemeye gitmeye karar verdiler. Birlikte hâkimin karşısına çıkıp dertlerini anlattılar.

Hâkim, onları dinledikten sonra,

– Sizin çocuklarınız var mı, diye sordu. Her ikisi de.

– Evet yetişkin çocuklarımız var, dedi. Birinin oğlu ötekinin kızı vardı.

Hakim:

– Öyleyse aranızda anlaşın. Birinizin oğlunu ötekinin kızıyla evlendirin. Altınları onlara harcayın. Fazlasını da yoksullara sadaka olarak verin, Allah yolunda harcayın, dedi.

KURTULUŞ

Üç arkadaş birlikte yolculuğa çıktılar. Bu üç arkadaş, tatlı tatlı sohbetler ederek bir süre yol aldılar. Akşam olunca da geceyi geçirmek için bir mağaraya sığındılar. Gecenin karanlığından ve tehlikelerinden korunabilecek bir mağara buldukları için, Allah'a şükrediyorlardı. Mağaranın içine şöyle bir göz gezdirdikten sonra, kendilerine dinlenebilecek bir yer hazırladılar. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra biraz uyumak istediler. Tam

uykuya dalmışlardı ki büyük bir gürültü ile irkildiler. Bu yüksek sesle hepsi birden uyandılar. Önce çok korktular ama az sonra gürültünün sebebini anladılar. Bu bir toprak kaymasıydı. Mağarada tehlikelerden uzak ve güvende olduklarını düşünürlerken, ölümle burun buruna gelmişlerdi. Çünkü bu heyelân sonucu, büyük bir kaya parçası dağdan yuvarlanıp mağaranın ağzını kapatmıştı. Başka bir çıkış kapısı da yoktu. Mağaradan çıkmaları artık imkânsız gibi görünüyordu. Çünkü mağaranın ağzını tamamen kapatan kaya parçası, üç kişinin yerinden kıpırdatamayacağı kadar büyüktü. Seslenseler de yakınlarda onları duyabilecek insan yoktu. Toprak kaymasını yaratıp mağaranın ağzını kapatan Allah'tı. Onları oradan çıkarıp kurtarabilecek de sadece O idi. Yüce Allah'a gönülden inanan bu insanlar, umutlarını asla kesmemişlerdi. Aralarında konuşarak, mağaradan çıkmanın bir çaresini bulmaya çalışıyorlardı...

Sonunda hepsi de ortak bir sonuca vardı.

– Bizi bu durumdan, Allah'ın hoşnut olacağı güzel ve iyi işlerimizi vesile ederek Allah'a yapacağımız dualar kurtarabilir, dediler.

Bunun üzerine üç arkadaştan birincisi şöyle dua etti.

– Benim ihtiyar ve bakıma muhtaç annem-babam vardı. Ben onları çok koruyup kollardım. Akşam olunca, onlarla ilgilenmeden evvel ne ailemden ne de hayvanlarımdan birini yedirir içirirdim. Önce onlara bakar, ihtiyaçlarını karşılar, gönüllerini alıp memnun eder ve sonra diğer işlerime bakardım.

Günlerden bir gün ağaç arama işi için uzaklara gittim. O gün geç saatlerde eve döndüğümde her ikisi de uyumuştu. Biraz daha uyusunlar düşüncesiyle bu arada ben de içecekleri sütleri sağmak için çıktım. Sütleri sağıp geldiğimde hâlâ uyuyorlardı. Onları doyurmadan önce aileme ve hayvanlarıma yiyecek vermeyi uygun bulmadım. Üstelik onları uyandırmaya da kıyamadım. Süt kapları elimde, onların uyanmalarını bekledim. Sonunda ayakta durmaktan o kadar yorulmuştum ki bacaklarım artık irademin dışında yere çömelmek üzereydi. Üstelik uykum da gelmeye başlamıştı. Bu esnada kulaklarıma ezan sesi ulaştı. Beni bir anlamda kendime getiren bu ses, annemi babamı da uyandırmıştı. Sabah olmuştu. Kaç saattir ayaktaydım, bilemiyorum. Büyük bir hürmetle onların sütünü içirdim ve karınlarını doyurdum. Sonra da biz eşim ve çocuklarımla birlikte sütümüzü içip karnımızı doyurduk.

Ey Allah'ım! Bunu Senin rızan ve hoşnutluğun için yaptım. Senin için yapmışsam, bizim yolumuzu kapayan şu taştan bizi kurtar Rabbim!

Birinci adam yakarışını bitirince, mağaranın ağzını kapatan taş bir miktar açıldı. Ancak çıkabilecekleri kadar değildi.

İkinci arkadaş ise şöyle dedi.

– Ey Allah'ım! Benim bir amca kızım vardı. Onu herkesten çok seviyordum. Onun isteği olmasa da, onunla zorla evlenmek istiyordum. Fakat o bana hiç yüz vermedi. Bir gün geldi ki geçim sıkıntısı içine düştü ve sonunda bana başvurmak zorunda kaldı. Benden yardım istedi. Ona, benimle birlikte olması karşılığında yüz yirmi dinar verdim, o da kabul etti. Daha doğrusu muhtaç kaldığından kabul etmek zorunda kaldı.

Arzuma kavuşacağım sırada ağlayarak ve tir tir titreyerek bana şöyle dedi.

– Allah'ın mührünü, gayrimeşru olarak bozman, sana haramdır!

Ben de Allah'ın izniyle kendime gelerek,

– Sen benden alacağın paraya ihtiyacın içinde, titreyerek Allah'ın azabından korkarsın da ben nasıl Allah'tan korkmam, diyerek ona dokunmaktan

kaçındım. İnsanlar arasında en çok sevdiğim kimse olduğu hâlde, onu bıraktım. Altınları da geri almadım.

Ey Allah'ım! Eğer bunları senin rızanı, sevgini ve hoşnutluğunu kazanmak için yapmışsam, bizi bu sıkıntıdan kurtar.

Bu duadan sonra kaya biraz daha açıldı. Fakat yine onların çıkabileceği kadar açılmadı.

Üçüncü arkadaş da dedi ki,

– Ey Allah'ım! Ben yanımda işçiler çalıştırıyordum. Ücretlerini de derhâl veriyordum. Ancak bir tanesi ücretini almadan gitmişti. Bunun üzerine ben de onun parasını ayırdım. Sonra bu parayla onun adına ticaret yaptım. Epeyce kâr ettim. Öyle ki bu işçinin pek çok malı oldu.

Derken adam yıllar sonra çıkageldi.

– Ey Abdullah! Ben senin yanında çalışmış, paramı da almadan gitmiştim. Bana olan borcunu öde, dedi.

Ben de durumu izah ederek,

– Bütün şu gördüğün sığır, davar, deve ve hizmetçiler senindir. Bunları al götür, dedim.

Adam:

– Ey Abdullah benimle alay etme, dedi.

– Kesinlikle seninle alay etmiyorum. Git, hepsini al götür, diye tekrar ettim. Adam sevinerek hepsini aldı götürdü.

– Ey Allah'ım, bunu Senin rızan için yapmıştım. Senin için yapmışsam, bize buradan kurtulmayı nasip et ey Yüce Rabbim, dedi.

Üçüncü arkadaşın bu duayı yapmasından sonra, mağaranın ağzını kapayan taş iyice kaydı ve onlara bir kurtuluş kapısı açıldı. Sadece Allah'ın hoşnutluğu ve rızası için yaptıkları bu iyilikler, onların kurtuluşuna vesile olmuştu. Allah'ın yardımını bu kadar yakından hissetmenin sevinciyle, gözyaşları içinde mutlulukla birbirlerine baktılar. Allah'a çokça şükrettiler. Kalplerinde hissettikleri lezzetin asıl kaynağı şu duygu ve düşünceydi: Merhameti Sonsuz Yüce Allah, dua ederken bizi duyuyor ve ihtiyacımızı bizden çok iyi biliyor. Hiç kimsenin elinin yetişemeyeceği yerde ihtiyaçlarımızı karşılayabilecek olan da sadece O'dur. Rabbimiz bizi duydu, bize cevap verdi, hizmetimizi kabul etti...

Üç arkadaş, bundan sonra daha fazla iyilik yapmaya çalışacaklarına söz vererek, mağaradan çıkıp yollarına devam ettiler.

SADAKA

Kalbi iyilik yapmak düşüncesiyle dopdolu bir adam, Rabbinin sevgisini kazanmanın peşindeydi. Acaba ne yapsam da Rabbimi hoşnut etsem, O'nun rızasını kazansam diye düşünüp duruyordu.

Bu düşünceler içindeyken kendi kendine birden,

– Bu gece bir insanı sevindirmeliyim, Rabbimin sevgisini kazanmak için, bir sadaka vermeliyim, dedi.

Adam, sadaka olarak vereceği parayı cebine koyup, bu niyetle evinden dışarı çıktı. Bir süre sadaka vereceği bir adam aradı. Sonunda gidip, herkes tarafından hırsız olarak bilinen birine bu sadakayı verdi. Sadakayı alan kişi anlatmış olacak ki bu haber çevreye çabucak yayıldı. Çünkü sadakayı veren adam, bu iyilikleri gizli yapmaya özen gösteriyordu.

Sabah olunca herkes, bu garip durum karşısında,

– Bu gece adamın birisi, bir hırsıza sadaka vermiş, diye konuşmaya başladı.

Sadakayı veren adam bunu duyunca,

– Ey Rabbim, bir hırsıza sadaka verdiğim için sana şükrediyorum, dedi ve ilâve etti.

– Ancak Senin rızan için bir sadaka daha vermek istiyorum Rabbim, bana yardım et.

Ertesi gece sadaka vermek için yine parasını cebine koyup evinden dışarı çıktı. Bu kez sadakasını, kötü hareketleri ve uygunsuz davranışlarıyla tanınmış bir kadına verdi.

Bu defa da şehir halkı,

– Bu gece adamın biri, edepsiz bir kadına sadaka vermiş, diyerek bu davranışı eleştirdiler. Adam bunu duyunca, Allah'a şükretti.

Kendini iyilik yapmaya odaklayan bu adam, üçüncü kez sadaka vermek istedi. Bu defa sadakasını zengin bir adamın cebine koydu.

Bunu duyanlardan bazıları,

– Bu gece de adamın biri, zengin bir adama sadaka vermiş, çok tuhaf, diyerek lâf ettiler. Adam bu söylenenleri duyunca yine Rabbine şükretti.

Bir yandan insanlara iyilik etmek, bir yandan onlara ibret alacakları güzel dersler vermek isteyen

bu adam, yine de endişeliydi: "Acaba bu yaptıklarımla Rabbimin sevgisini kazanabildim mi?" diye düşünüyordu.

Sadakaları veren adama, bir gece rüyasında, bu iyiliklerinin Allah tarafından kabul edildiği bildirildi.

O yörede yaşayan bazı insanlar hırsıza, ahlâksız bir kadına ve zengine sadaka vereni çok merak ediyordu. Bu, şimdiye kadar karşılaşmadıkları bir şeydi. Acaba bu sadakaları veren adam kimdi? Niçin bu insanlara sadaka veriyordu? Bunları yapan aynı kişi miydi, yoksa farklı kişiler miydi? Merak içinde kaldılar ve daha fazla dayanamadılar.

Bir grup insan, hiç vakit kaybetmeden sadakayı veren adamın kim olduğunu araştırıp öğrendi. Kafalarını karıştıran bu soruların cevabını almak için, adamın evine gidip açıkça sordular.

– Duyduk ki sen bir hırsıza, bir ahlâksız kadına bir de zengin birine sadaka vermişsin. Böyle kişilere sadaka verilir mi?

Adam, bu meraklıları hayrette bırakan şu cevabı verdi onlara,

– Hırsıza, belki bu kötü huyundan vazgeçer diye sadaka verdim. Çünkü yapılan iyilik onun kalbini yumuşatabilir, yaptığı işin yanlış olduğunu bu şekilde anlayabilir. Ahlâksız kadına bu çirkin işten vazgeçer ümidiyle sadaka verdim. Zengine gelince, belki bu sadakadan ibret alır, o da sadaka vermeye başlar, diye ümit ettim.

SIR

Sıcak bir günde yolculuğa çıkan bir adam, yolda giderken susadı ve su aramaya başladı. Susuzluktan dudakları çatlamış, boğazı kurumuştu. Derken bir kuyuya rastlayınca çok sevindi. Hemen kuyuya inerek susuzluğunu giderdi ve rahatladı.

Kuyudan çıkınca, kuyunun etrafında dönüp duran bir köpek gördü. Köpek susuzluktan dilini çıkarmış soluyordu.

Adam, köpeğin durumunu görünce ona acıdı ve kendi kendine: "Bu köpek de benim gibi susamış, zavallı hayvancık..." deyip tekrar kuyuya

indi. Kuyuya inip su almak ve onu yukarıya çıkarmak hiç de kolay bir iş değildi. Fakat adama bu işi yaptıran, onun kalbindeki merhamet duygusuydu. Ayakkabısını su ile doldurup, ağzıyla tuttu. Bu şekilde kuyudan tırmanarak dışarı çıktı. Köpeğe bu suyu içirdi ve onun da rahatladığını görerek sevindi.

Sonsuz merhamet sahibi olan Yüce Allah, zor durumdaki bir hayvana şefkat gösteren bu adamın güzel davranışından memnun oldu. Böylece bu adam Allah'ın sevdiği ve affettiği kullar arasına girdi. Belki de adamın bu güzel davranışı, onun cennete girmesine vesile olacaktı.

Başka bir yerde ise kadının birisi bu adamın davranışının tam tersine, bir kediye eziyet etmişti. Kediyi bir yere hapsetti. Ona ne yiyecek içecek veriyordu, ne de çıkıp kendi yiyeceğini bulmasına izin veriyordu. Günlerce aç ve susuz kalan zavallı kedicik, sonunda ölmüştü. Kadının bu çirkin davranışı, belki de onun cehennem yoluna girmesine sebep olmuştu.

Kedinin ölmesine sebep olan kadın niçin cehennem yoluna girmişti? Önceki adamın iyiliğindeki ve bu kadının kötülüğündeki sır neydi acaba?

Bildiğimiz gibi mikroplar, çıplak gözle görülemeyecek kadar küçüktür. Ancak bu küçücük mikropların yapacağı tahribat ve zarar önemsenmezse ölüme bile yol açabilir. Grip mikrobu bile ciddiye alınmazsa, önce zatürreye sonra vereme sebep olabilir. Ve bir insan grip mikrobu yüzünden ölebilir.

Bazen küçücük bir nohut tanesi ya da bilyeye basıp düşen insan, kafasını sert bir yere çarparak beyin kanamasından ölebilir. İşte günahlar da önemsenmez ve hatada ısrar edilirse, insanın duyguları ve manevî hayatı ölebilir. Sonuçta, Allah korusun o insan cehennem yoluna girebilir.

KÜLLER TOPLANINCA

Eski devirlerde bir adam, Allah'ın varlığına ve birliğine, ahiret gününe inandığı hâlde, nefsine uyarak çok günah işlemişti. Dünya hayatının aldatıcılığına kanmış Allah'ın emir ve yasaklarını unutmuştu.

Ölüm gelip çatınca, oğullarını başına topladı ve onlara,

– Evlâtlarım! Hayatım boyunca Rabbimi hoşnut edecek güzel işler yapamadım. Bu yüzden, ben ölünce cesedimi yakın. Külümü rüzgârın önüne saçıp savurun gitsin. Bu hâlimle Allah'ın huzuruna çıkmaktan utanıyorum. Allah'ın azabının beni yakalamasından çok korkuyorum. Bu kadar hata ve günahla O'nun huzuruna nasıl çıkarım, dedi.

Vakit gelip de adam ölünce, vasiyetine saygı göstererek evlâtları onu yaktılar, külünü de rüzgârın önünde savurdular. Külünün her tanesi başka bir tarafa gitti.

Sadece bir "Ol!" emriyle her varlığın kendisine boyun eğdiği Yüce Allah, yeryüzüne şöyle emretti.

– Senin üzerinde bu adamdan ne varsa bir araya topla!

Allah'ın emriyle hemen bu adamın bütün külleri toplandı. Yüce Allah, adamın vücudunu eski hâline getirdi. Adam, Allah'ın huzurunda dimdik ayakta duruyordu.

Hiçbir zaman ölen bir insanın cesedinin yakılmasını istemeyen Yüce Rabbimiz, yeniden hayat verdiği bu adama,

– Sen, böyle bir vasiyeti niye yaptın? Benim emirlerim arasında böyle bir şey var mıydı, diye sordu.

Adamın, cesedinin yakılmasını istemekteki niyeti, Rabbinin emrini çiğnemek değildi. Merhameti sonsuz olan Yüce Allah da adamın niyetini ondan çok daha iyi biliyordu.

Fakat bunu kendisine söyletmek istemişti.

– Senden korktuğum için ey Rabbim! Senin azabından çok korktum, dedi adam.

Bu cevap üzerine sonsuz şefkat sahibi Yüce Allah da kendisinden bu derece korkan, utanç ve saygısından ötürü cesedini yaktırıp külünü savurtan o adamı affetti.

AFFEDEN AFFEDİLİR

Çok eski zamanlarda zengin bir adam vardı. Allah ona pek çok mal mülk vermişti. Bu adam, büyük bir rahatlık ve huzur içinde hayatını sürdürmüştü. Ancak bir gün o da herkes gibi son yolculuğuna çıktı. Malı, mülkü, bütün maddî zenginlikleri dünyada kaldı.

Artık zaman, hesap verme zamanıydı. Her insan gibi o da dünyadaki en küçük bir iyiliğin

ya da en küçük bir kötülüğün karşılığını görecekti. Şimdi bunun için Yüce Allah'ın huzurundaydı. Ahiretin gizlisi saklısı yoktu. Her şey gayet açıktı.

Yüce Allah, ona şöyle dedi.

– Ey kulum! Ben sana çok mal verdim. Benim için ne yaptın? Neyle huzuruma geldin?

Adam dedi ki,

– Ey Yüce Rabbim! Sen de biliyorsun ki ben affedici bir kişi idim. İnsanlara hoşgörülü davranırdım. İhtiyaç sahibi biri geldiğinde geri çevirmezdim. Borcunu veremeyecek durumda olanların borcunu affederdim.

Yüce Allah, meleklerine,

– Bu adamı serbest bırakın, onu affettim! Biz, affetmeye kulumuzdan çok daha fazla lâyığız, buyurdu.

Evet dünyada mü'minlere yardımcı olup, sıkıntısını giderenlere, Yüce Allah da hesap gününde böyle şefkatli davranıyor ve onların sıkıntılarını gideriyordu.

CENNETİN ALT KATINDAKİ ADAM

Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü Vesselâm şöyle buyurmuşlardır.

– Ben, cehennemden en son çıkıp, cennete en son girecek olan kimseyi biliyorum. O cehennemden sürünerek çıkacak.

Yüce Allah, o kuluna,

– Git de cennete gir, buyurur.

O kişi cennete varınca, kendisine öyle gelir ki, cennet tamamen dolmuş ve kendisi için yer kalmamıştır.

Bunun üzerine,

– Ey Rabbim! Cenneti tamamen dolmuş buldum, der.

Yüce Allah:

– Dünyadaki padişahlardan birinin mülküne benzeyen bir mülke kavuşmak istemez misin, diye sorar. O da,

– İsterim Rabbim, cevabını verir.

Yüce Rabbimiz:

– İşte ona benzeyen bir mülk senindir, buyurur. Bunun bir katı, bir katı daha, bir katı daha kendisine verilir.

Beşincide o adam,

– Ey Rabbim! Daha azını isteyip razı olmuşken, buna daha çok sevindim, der.

Yüce Allah buyurur ki,

– İşte bunlar senindir. Bunun on katı da senindir. Ayrıca gözünün hoşlandığı, canının çektiği her şey senindir.

Bunun üzerine o kimse yine,

– Ey Rabbim! Daha azına razı olmuşken, buna daha çok razı oldum, der.

O zaman Hazreti Mûsâ Aleyhisselâm Rabbine,

– Ey Rabbim! (Cennetteki derecesi aşağı olan kimse böyle ise) makamı en yüksek olan nasıldır, diye sordu.

Yüce Allah:

– Onlar seçtiğim kullardır. Onlar için, fidanlarını kendi kudretimle diktiğim ve başkalarının görmemesi için kapılarını mühürlediğim bahçeler hazırladım. Onlara hazırlanmış nimeti, hiç bir göz görmedi, hiç bir kulak işitmedi ve hiç bir insan gönlünden, hayalinden geçirmedi, buyurdu.

SABRET ANNECEĞİM

Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâmın yaşadığı dönemden çok önceleriydi. Ülkenin birinde zalim bir kral hüküm sürüyordu. Kralın hizmetinde bulunan bir sihirbaz vardı.

Sihirbaz yaşlanınca, krala şöyle dedi.

– Ben artık çok yaşlandım. Bana bir erkek çocuk bul da ona sihir yapmayı öğreteyim. Ben ölürsem yerime onu çalıştırırsınız.

Kral, sihir öğretmesi için, sihirbaza bir erkek çocuk gönderdi. Bu çocuk her gün evinden çıkıp sihirbazın yanına gidiyordu. Çocuğun geçtiği yolun üzerinde de bir rahip yaşıyordu. Bu rahip onun dikkatini çekmişti.

Çocuk, bir gün râhibin yanına uğradı ve onun konuşmalarını dinledi. Râhibin konuşması, çocuğun hoşuna gitti. Artık sihirbazın yanına giderken mutlaka râhibe de uğruyor, yanında bir süre oturup, onu dinliyordu.

Sihirbaz bir gün, yanına gelen bu çocuğu geç kaldığı için dövdü. Çocuk da sihirbazı râhibe şikâyet etti. Rahip ona sabrı tavsiye etti.

Aradan yıllar geçti. Çocuk büyüdü, terbiyeli ve edepli bir delikanlı oldu.

Yüce Allah, bu gencin kalbine güçlü bir iman yerleştirmiş, ahlâkını güzelleştirmişti. Çevresindeki kötülükler onu doğruluktan alıkoymamıştı. Çünkü Allah onu muhafaza etmiş, hidayete erdirmişti. Delikanlı bu şekilde sihirbazın yanına gidip gelirken yolda büyük bir canavara rastladı. Canavar, insanların rahat bir şekilde hareket etmesine engel oluyordu.

Delikanlı kendi kendine,

– Bugün, sihirbazın mı yoksa râhibin mi Allah katında üstün olduğunu anlayacağım, diye mırıldandı.

Sonra eline bir taş aldı.

– Ey Yüce Allah'ım! Eğer râhibin yaptığı iş sana sihirbazınkinden daha sevimli ise şu hayvanı öldür de insanlar rahat etsinler, dedi. Sonra taşı, canavara fırlatınca canavar oracıkta ölüverdi. İnsanlar rahatça yollarına devam ettiler. Delikanlı gelip bu yaşadıklarını râhibe anlattı.

Rahip ona,

– Evet! Bugün sen, benden daha üstünsün! Görüyorum ki yüce bir mertebedesin. Ancak sen bir imtihan geçireceksin. İmtihan olurken, sakın benden bahsetme, dedi.

Delikanlı, doğuştan kör olanları, alaca hastalığına yakalananları, tedavi etmeye, Allah'ın izni ve yardımıyla insanların daha bir çok hastalıklarına şifalar bulmaya başlamıştı.

Bu iyi kalpli ve cesur gencin ününü, kralın gözleri kör olan bir arkadaşı duydu. Bir çok değerli hediyeler alarak onun yanına geldi.

– Eğer beni tedavi edersen, şu hediyelerin hepsi senindir, dedi.

Delikanlı:

– Ben kimseyi iyileştiremem. Şifayı veren sadece Allah'tır. Eğer Allah'a inanırsan, sana şifa vermesi için dua edeceğim. O da inşaallah şifa verir, dedi.

Adam hemen Yüce Allah'ın varlığına birliğine bütün samimiyetiyle iman etti. Allah da ona şifa verdi.

Adam bundan sonra gözleri görür hâlde kralın huzuruna çıktı. Eskiden olduğu gibi yine kralın yanına oturdu.

Kral:

– Gözünü sana kim geri verdi, diye sordu.

Adam:

– Rabbim geri verdi onları, dedi.

Kral:

– Senin, benden başka bir Rabbin mi var, dedi.

Bunun üzerine adam,

– Benim de senin de Rabbimiz Yüce Allah'tır, cevabını verdi.

Kral, adamı tutuklatıp, ona işkence ettirdi. Adam, gözünü tedavi edip görmesini ve Allah'a

iman etmesini sağlayan delikanlının adını söylemek zorunda kaldı. Delikanlıyı kralın huzuruna getirdiler.

Kral, bu gence,

– Ey oğul! Senin sihrin, körlerin gözünü açacak, alaca hastalığını tedavi edecek bir dereceye ulaşmış. Neler neler yapıyormuşsun, dedi.

Delikanlı:

– Ben kimseyi tedavi etmiyorum, sadece iyileşmeleri için Rabbime dua ediyorum. Şifayı veren, insanları iyileştiren Allah'tır, dedi.

Kral, onu da tutuklatıp işkence etmeye başladı. Kendisine yapılan işkencelere dayanamayan delikanlı, râhibin adını söyledi.

Rahip de kralın huzuruna getirildi ve ona,

– Dininden dön! Aksi hâlde öleceksin, denildi. Rahip, dininden dönmedi. İnancında direndi. Hemen bir testere getirildi. Râhibin başının ortasına konuldu. Rahip, testereyle ortadan ikiye bölündü ve her iki parçası da yere düştü. Sonra delikanlı getirildi.

Ona da,

– Dininden dön, denildi. O da dininden dönmedi. Kral onu adamlarına teslim etti.

– Onu falan dağa götürün. Dağın tepesine kadar çıkarın. Zirveye ulaştığı zaman tekrar, dininden dönmesini söyleyin. Dönerse ne âlâ, eğer dininden dönmezse, onu dağdan aşağıya atın, dedi.

Kralın adamları, delikanlıyı alıp dağa gittiler.

Delikanlı:

– Allah'ım! Bunlara karşı bana yardım et, diye dua etti.

Bunun üzerine, Yüce Allah'ın emriyle dağ sarsılmaya başladı. Kralın adamlarının hepsi dağdan aşağıya yuvarlandılar. Yüce Mevlâ, kendisine dost olan bu genci muhafaza etti. Delikanlı yürüyerek, kralın yanına geldi.

Kral:

– Adamlarıma ne oldu, dedi.

Delikanlı:

– Allah, onlara karşı bana yardım etti, dedi.

Kral, bu durumdan hiç ders almadı. Zulmünü sürdürerek, delikanlıyı tekrar adamlarına teslim etti.

– Bunu bir gemiye bindirin. Birlikte denizin ortasına kadar gidin. Dininden dönerse onu geri getirin. Eğer dininden dönmezse onu denize atın, dedi. Söylendiği şekilde kralın adamları, delikanlıyı alıp götürdü.

Delikanlı orada,

– Ey Büyük Allah'ım! Onlara karşı bana dilediğin şekilde yardım et, diye dua etti. Bütün duaları işitip cevap veren Yüce Allah, o anda bir fırtına çıkardı. Zalim krala hizmet eden adamların gemisi alabora olup battı. Gemidekiler de boğuldular. Delikanlı bu fırtınalı havada Allah'ın izniyle yüzerek sahile çıktı. Daha sonra tekrar kralın yanına geldi.

Kral bu gence,

– Adamlarıma ne oldu, diye sordu.

Delikanlı:

– Allah, onlara karşı bana yardım etti. Benim isteğimi yapmadıkça, sen beni öldüremeyeceksin inşaallah, dedi.

Bunun üzerine zalim kral tekrar sordu.

– Peki söyle bakalım istediğin nedir?

Kalbi Allah sevgisiyle dopdolu olan delikanlı,

– İnsanları geniş bir düzlükte toplayacaksın. Beni bir kütüğe bağlayacaksın. Sadağından (okluğundan) bir ok alacaksın. Sonra oku yayın ortasına yerleştirip, herkesin duyacağı şekilde "Bu delikanlının Rabbinin adıyla!" diyerek oku bana atacaksın. İşte bunu yaparsan beni öldürürsün, dedi.

Bu genç, Allah'ın yüce adının duyulması ve insanların O'na inanması için canını seve seve vermek istiyordu. Bir kişinin bile Allah'a iman etmesi bile bütün dünya nimetlerinden tatlı geliyordu ona.

Kral, halkı hemen bir düzlükte topladı. Delikanlıyı bir kütüğe bağladı. Sadağından bir ok aldı. Oku, yayın ortasına yerleştirdi. Besmeleyi okumadı. Ağzını hareket ettirerek besmele çekiyor gibi yaptı ve oku fırlattı. Ok delikanlının bağlı olduğu kütüğe çarptı.

Genç adam krala,

– Samimi olarak Allah'ın adını anmadın. Herkesin duyacağı şekilde besmele çekerek yeniden oku atmalısın, dedi.

Kral, bir ok daha alarak yayına yerleştirdi.

Sonra yüksek sesle,

– Delikanlının Rabbinin adıyla, diyerek oku fırlattı. Ok, gencin şakağına isabet etti. Genç adam elini, okun saplandığı yere koydu ve şehit olarak Allah'ın rahmetine kavuştu.

Orada bulunan insanlar, gördükleri karşısında öyle heyecanlandı ve öyle duygulandı ki...

Gerçeği görerek hep birden,

– Delikanlının Rabbine biz de iman ettik, dediler. Halk bu sözü üç kere tekrar etti.

Kralın adamları, krala,

– Efendim, ne emredersiniz? Vallahi korktuğunuz başınıza geldi. Halk, delikanlının Rabbine iman etti, dediler. Kral, hemen yolların başlarına hendekler kazdırdı. Hendeklerin içlerine ateşler yaktırdı.

Kral:

– Kim dininden dönmezse, onu bu ateşe atın, dedi.

Zalim kralın bu istekleri hemen yerine getirildi. Ateşe atılacaklar arasında, kucağında henüz konuşamayacak kadar küçük çocuğu olan bir kadın da

vardı. Bu mazlum kadın, Allah'a gönülden iman etmişti. Krala göre onun da diğer iman edenlerin de tek suçu buydu zaten: Yerlerin ve göklerin tek hâkimi olan Hazreti Allah'a inanmak ve O'na bağlanmak... Kucağında yavrusuyla birlikte getirilen bu kadın, ateşe çocuğu ile birlikte düşmekten çekinmişti. Yüce Allah'ın anne kalbine yerleştirdiği şefkatten dolayı, kendi canından ziyade yavrusunu düşünüyordu.

Tam bu sırada, Allah'ın izniyle kadının kucağındaki minik çocuk konuştu,

– Anneciğim! Sabret, zira sen hak üzeresin ve dosdoğru yoldasın, dedi.

ALLAH'IN SEVGİSİNİ KAZANMAK

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm haber veriyor.

Aziz ve Celil olan Yüce Allah, kıyamet gününde bazı insanlara şöyle seslenecek.

– Ey Âdemoğlu! Hastalandım, beni ziyaret etmedin!

Kul diyecek ki.

– Ey Rabbim! Ben Seni nasıl ziyaret edeyim? Sen ki âlemlerin Rabbisin! Hastalanmaktan uzaksın, münezzehsin.

Yüce Allah, elbette hastalanmaktan uzaktır. Ancak önemli bir meseleye dikkat çekmek için böyle buyuruyor ve o kuluna,

– Ey Âdemoğlu! Bilmez misin falanca kulum hastalandı. Ancak sen onu ziyaret etmedin. Bilmez misin onu ziyaret etseydin, yanında Benim hoşnutluğumu bulacaktın, diyor.

Bazılarına da,

– Ey Âdemoğlu! Senden yiyecek istedim, fakat sen beni doyurmadın, diye dikkat çekince o kul diyecek ki,

– Ey Rabbim! Ben Seni nasıl doyururum? Sen ki âlemlerin Rabbisin! Acıkmaktan uzaksın. Yemeye, içmeye ihtiyacın yoktur.

Âlemlerin Rabbi Yüce Allah o kuluna hitaben,

– Benim kullarımdan biri aç kalmıştı. Senden yiyecek istedi ama sen vermedin. Bilmez misin sen ona yiyecek verseydin, Benim sevgimi, Benim rızamı ve hoşnutluğumu kazanacaktın, buyurur.

Bazılarına da,

– Ey Âdemoğlu! Ben senden su istedim, fakat sen Bana su vermedin!

Kul diyecek ki,

– Ey Rabbim! Nasıl olur? Sen ki âlemlerin Rabbisin! Hiçbir şeye ihtiyacın yoktur.

Yüce Allah:

– Ey insanoğlu! Kullarımdan birinin suya ihtiyacı vardı. Sen ona su vermedin. Bilmez misin sen ona içecek verseydin, o davranışta Benim rızamı, hoşnutluğumu bulacaktın!

Âlemlerin Rabbi Yüce Allah, hastalanmaz, acıkmaz, susamaz... O'nun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur ve her varlık O'na muhtaçtır. Fakat Allah, hastaları ziyaret edeni, aç kalan kimseleri doyuranı, susayanlara su vereni, muhtaçlara yardım edeni çok sever. Bu gibi güzel davranışları sergileyenler, Allah'ın sevgisini kazanmanın huzur ve mutluluğunu yaşarlar.

YAĞMURUN GİDECEĞİ ADRES

Adamın biri yolculuk yaparken, susuz tarlaların olduğu yerlerden geçiyordu. Bir ara havada bir bulut belirdi.

O sırada adam, şöyle bir ses işitti.

– Falanca kişinin tarlasını sula!

Ses yukarıdan geliyordu. Bu sırada tarlası sulanacak bir kişinin adı söyleniyordu. Adam bu ilginç

sese şaşırdı ve merak içinde kaldı. Kafasını yukarı kaldırdı. Sadece bir bulut vardı. Acaba bu ses kimindi? Etrafına iyice bakındı. Gözüyle çevreyi dikkatlice taradı. Ancak çevrede hiç kimse yoktu. Başını tekrar yukarı kaldırıp baktı. Bulut yavaş yavaş ilerliyordu.

Merakı iyice artan adam, ister istemez bulutu takip etmeye başladı. Bulut, kayalık bir yere gelince durup, suyunu boşalttı. Sadece bu kayaların bulunduğu yere bolca yağmur yağdı.

Yolculuk yapan adam, hayretler içinde sadece kayalık bölgeye yağan bu yağmuru seyretti. Sonra oradaki suyun hepsi akarak bir yol buldu ve ilerlemeye başladı. Yağmur sularından âdeta küçük bir su kanalı oluşmuştu. Adam, merakla ve heyecanla suyun aktığı yolu takip etti. Sanki bu akan su onu belli bir adrese götürüyordu. Bir süre sonra, hemen az ileride bir adam gördü. Bu adam, elindeki küreğiyle akan yağmur sularını yönlendirip, bahçesini suluyordu.

Yolcu, hemen gidip bu adama selâm vererek ismini sordu. Adamın ismi, yağmur yağmadan önce duyduğu ismin aynısıydı.

Tarla sulayan adam, biraz aceleyle isminin sorulmasına şaşırmıştı.

Oldukça sakin bir sesle yolcuya,

– Ey Allah'ın kulu, adımı neden sordun?

Yolcu:

– Az önce buradan geçiyordum. Birden yukarılardan geldiğini sandığım bir ses işittim. Bu ses buluta şöyle diyordu: "Falanca adamın tarlasını sula!" İşittiğim isim, senin ismindi. Hayret doğrusu! Gerçekten de sonunda bulutun bütün suyu senin tarlaya geldi. Bunda Allah'ın bir hikmeti var. Çok merak ettim, sahi sen bu tarlanın ürününü ne yapıyorsun?

Tarla sahibi:

– Mademki sordun, söyleyeyim. Bu tarlanın ürününü üç parçaya bölüyorum. Önce, üçte birini sadaka olarak ihtiyacı olan akraba ve komşularıma dağıtıyorum. Üçte birini gelecek yıl için tohum olarak bırakıyorum. Diğer üçte birini de evimin, çocuklarımın ihtiyaçları için ayırıyorum, dedi.

ARKADAŞ ZİYARETİ

Bundan binlerce yıl evvel, güzel huylu genç bir adam başka bir memleketteki çok sevdiği arkadaşını ziyaret etmek istedi. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıktı.

Ağaçların çiçek açtığı, kuşların cıvıl cıvıl öttüğü, güllerin burcu burcu koktuğu bir ilkbahar mevsimiydi. Arılar ve kelebekler çiçekten çiçeğe konuyor, bülbüller âdeta bahar şarkıları söylüyorlardı. Genç adam, yolda giderken, çevresindeki

bu güzellikleri doyasıya seyrediyor, yer yer duygulanıyor ve hatta gözleri doluyordu. Bir ara, "Allah'ım bunca varlığı ne kadar da mükemmel yaratıyorsun! Her şey yerli yerinde ve çok düzenli. Sen ne büyük bir Sanatkârsın ve Senin eserlerin ne kadar güzel böyle..." gibi düşünceler geçti zihninden.

Çevresindeki varlıkların ve hadiselerin ahengi, güzelliği bu genç adamı âdeta büyülemişti. Tabiatı canlı bir kitap gibi görüyordu bu delikanlı. Allah'ın kudret kalemiyle yazdığı tabiat kitabını okumanın ve anlamanın mutluluğunu yaşıyordu doyasıya.

Genç adam, bu duygu ve düşüncelerle yoluna devam ederken, birdenbire karşısına esrarengiz bir adam çıktı. Sanki şimdiye kadar gördüğü insanlardan çok farklıydı. Gencin gördüğü bu adam, aslında insan şekline girmiş bir melekti.

Melek, adama sordu,

– Nereye gidiyorsun?

Adam:

– Şu karşı köyde bir arkadaşım var. Onu ziyarete gidiyorum.

Adam kılığındaki melek,

– Arkadaşın sana büyük bir iyilik yapmış olmalı. Ona teşekkür borcunu ödemeye gidiyor olmalısın, deyince genç bütün samimiyetiyle şöyle cevap verdi,

– Hayır! Senin söylediğin gibi ona teşekkür borcum yok! Onu Allah için seviyorum. Onu gördüğümde Rabbimi hatırlıyorum ve içime bambaşka bir huzur doluyor. Sadece Allah rızası için onu ziyarete gidiyorum.

Bu söz üzerine, insan şekline girmiş melek şöyle dedi.

– Ben, Allah'ın sana gönderdiği bir elçiyim. Nasıl sen arkadaşını Allah için seviyorsan, bil ki Allah da seni seviyor.

TALİHLİLER

Allah'ın, yeryüzünde dolaşıp O'nun adını ananları araştıran melekleri vardır. Bu melekler, Yüce Allah'ı zikreden bir topluluğa rastlarlarsa, birbirlerini "Aradığınıza gelin!" diye çağırırlar. Hepsi gelip, onları kanatlarıyla kuşatarak dünya semasına kadar arayı doldururlar. Allah, onları en iyi bilen kendisi olduğu hâlde, meleklere sorar.

– Kullarım ne diyorlar? Ne yapıyorlar?

Melekler büyük bir edeple,

– Ey Rabbimiz, kulların "Sübhanallah" diyerek Seni tesbih ediyorlar. "Allahuekber" deyip Sana tekbir okuyorlar. Senin eserlerini tefekkür ediyor ve Senin isimlerini zikrediyorlar. Senin birliğini ve büyüklüğünü anlatıyorlar. "Elhamdulillah" diyerek Seni övüyor ve Sana şükrediyorlar.

Kullarının her hâlini herkesten iyi bilen Rabbimiz, meleklerine sormaya devam eder.

– Onlar beni gördüler mi?

Melekler de,

– Hayır, görmediler ya Rabbi, der.

– Ya görselerdi ne yaparlardı?

Melekler:

– Eğer Seni görselerdi, ibadette çok daha ileri giderler, adını daha çok zikreder, daha fazla kulluk ederlerdi ya Rabbi, der.

Yüce Allah tekrar sorar.

– Onlar Benden ne istiyorlar?

Melekler cevap verir.

– Senden, cennetini istiyorlar ya Rabbi.

Yüce Mevlâ'mız yine sorar.

– Cenneti gördüler mi onlar?

– Hayır, görmediler ya Rabbi, der melekler.

Yüceler Yücesi Rabbimiz,

– Ya görselerdi ne yaparlardı?

Melekler:

– Eğer görselerdi, cennet için daha çok hırs gösterirler, onu daha da ısrarla ister ve daha çok ilgi gösterirlerdi, der.

Her şeyi bilen ve gören Rabbimiz, meleklerine sorar.

– Onların korkup da bana sığındıkları şey nedir?

– Ey Rabbimiz, cehennemden sana sığınıyorlardı, der melekler.

Yüce Allah buyurur ki,

– Cehennemi gördüler mi onlar?

– Hayır görmediler ya Rabbi, der melekler.

– Ya görselerdi ne yaparlardı, buyurur Yüce Mevlâmız.

– Eğer cehennemi görselerdi, ondan daha çok korkar ve daha şiddetli kaçınırlardı, diye cevaplar melekler.

Bunun üzerini Rabbimiz şunu söyler.

– Siz şahit olun, Ben o kullarımı affettim! Gece gündüz Beni anan, Beni anlatan, Benim rızamı kazanmak için bir araya gelen kullarımı bağışladım.

Meleklerden biri der ki,

– Ya Rabbi, onların arasında falanca günahkâr kul da vardı. Onlardan değildi ve oraya başka bir maksatla uğramıştı. Aralarına oturuverdi, deyince Merhameti Sonsuz Rabbimiz şöyle buyurur.

– Onu da affettim! Çünkü onlar öyle bir topluluktur ki onların arasında bulunan talihsiz olmaz. Onlarla oturup kalkan ve onların arasında bulunanlar da onlara benzerler.

EN BÜYÜK KEFİL

Ticaretle uğraşan bir adam, iş için uzak memleketlere gidecekti. Ancak bir miktar paraya ihtiyacı vardı. Bu amaçla önce arkadaşlarının yanına gitti. Durumunu onlara anlattı ve onların birinden bin dinar borç para istedi.

Borç istediği kişi,

– Bana şahitlerini getir. Onların yanında sana parayı vereceğim. Onlar da şahit olsunlar, dedi.

Borcu isteyen adam,

– Şahit olarak Allah yeter, dedi.

Bu samimi söz, borç verecek adamı etkilemişti. Ancak işini sağlama bağlamak için bir kefil istemeyi düşündü. Çünkü kefil, ödenmeyen borçları ödemeyi kabul eden kişiydi. Herkese kefil olunmayacağını ve herkesin de kolay kolay kefil bulamayacağını çok iyi biliyordu.

Bu düşüncelerle,

– Öyleyse bana kefil getir, dedi.

Borç isteyen adam samimiyetle,

– Kefil olarak Allah yeter, dedi.

Borç verecek olan kişi, borç isteyen adamın Allah'a bağlılığını hissetti. Kendisinin de bu konuda Allah'a güveni tamdı.

Onun sözünü tasdik ederek,

– Doğru söyledin, dedi. Belli bir süre sonra geri almak üzere bin dinar gibi yüklü bir parayı verdi.

Borç parayı alan adam, samimi duygularla Yüce Allah'ı hem şahit hem de kefil olarak göstermişti. Bir süre sonra ticaret amacıyla deniz yolculuğuna çıktı. Gittiği ülkede yapması gereken işlerini tamamladı. Sonra borcunu zamanında ödeyebilmek için gerekli parayı hazırladı. Geri dönebilmek için, bir gemi aradı, fakat bulamadı.

Borçlu adam verdiği sözü mutlaka tutmak istiyordu. Bu mevzuda oldukça hassastı. "Acaba şimdi ne yapsam!" diye düşünüyordu. Allah'ın izniyle bu adamın aklına ilginç bir fikir geldi. Düzgün bir ağaç parçası aldı ve içini oydu. Bin dinarı ve borç aldığı adama yazdığı bir mektubu, açtığı bu oyuğa yerleştirdi. Sonra oyuğun ağzını güzelce kapattı. Âdeta küçük bir sandık oluşturmuştu.

Daha sonra onu denizin kenarına getirip,

– Ey Allah'ım! Biliyorsun ki ben o kişiden bin dinar borç aldım. Benden şahit istediğinde, "Şahit olarak Allah yeter." demiştim. O da senin şahitliğine razı oldu. Benden kefil isteyince, "Kefil olarak Allah yeter." demiştim. O da senin kefilliğine razı oldu. Sen çok iyi biliyorsun ki geri dönüp ona borcumu zamanında verebilmek için bir gemi aradım, bulamadım. Şimdi o parayı Sana emanet ediyorum Rabbim! Bu konuda bana yardım et, dedi.

Bu duadan sonra adam, içinde bin dinar bulunan ağaç parçasını denize attı. Bu ağaç parçası deniz yüzeyinde ilerleyerek, bir müddet sonra gözden kayboldu. Adam da oradan ayrıldı ve memleketine gitmek için tekrar gemi aramaya başladı.

Bu arada borç veren kişi de parasını getirecek gemiyi bekliyordu. Bir gün akşama kadar bekledi ama beklediği gemi gelmedi. Bunun üzerine beklemekten vazgeçip tam evine dönüyordu ki, denizin kenarında ilginç bir odun parçası gördü. Allah'ın bir lütfu olarak, bu odun parçası onun ilgisini çekmişti. Onu denizden aldı ve şöyle bir inceledi. Bu irice ağaç parçasını evine yakacak olarak götürmeye karar verdi. Evine döndüğünde onu kırıp, daha sonra kullanmak için diğerlerinin yanına yerleştirmeyi düşündü.

Ağaç parçasını alan adam, akşamüzeri evine geldi. Bu ağacı kırdığında içindeki parayı ve mektubu gördü. Mektubu okuduğunda, hayretler içinde kaldı. Mektup, borç verdiği adamdan geliyordu ve kendisine hitaben yazılmıştı.

Bir süre sonra borç alan kişi gurbetten döndü. Daha önce bir ağacın oyuğuna yerleştirip denize attığı dinarları hesaba katmıyordu. Bin dinarı yanına alıp, alacaklının evine gitti. Ona,

– Zamanında gelip paranı ödeyebilmek için gemi aradım. Ancak bundan önce gelen bir gemi bulamadım. Borcumu zamanında ödemeye çalıştım. Geciktiğim için kusura bakma, dedi.

Alacaklı,

– Sen bana daha önce bir şey göndermiş miydin, diye sordu.

Borçlu adam:

– Ben sana, daha önce buraya gelen bir gemi bulamadığımı söyledim, dedi.

Alacaklı,

– Yüce Allah, senin ağaç parçası içinde gönderdiğin parayı bana ulaştırarak, borcunu ödedi. İkinci defa ödemek istediğin bin dinar sende kalsın, dedi.

PAYLAŞILAMAYAN ÇOCUK

Hazreti Davut Aleyhisselâm zamanında yaşayan, birbiriyle arkadaş iki kadın vardı. Bu kadınların, birbirine çok benzeyen birer küçük çocukları vardı. İkisi de çocuklarını yanına almış, birlikte diğer köydeki pazar yerine gidiyorlardı. Gidecekleri yer biraz uzak ve yol da çok ıssızdı. Aslında böyle yalnız ve korumasız olarak yola çıkmamaları gerekiyordu. Ancak başka kimseleri de yoktu.

Bir süre gittikten sonra hem yorulmuş hem de susamışlardı. Bu yüzden bir kuyu başında durdular. Kana kana su içtiler. Dinlenmek için de bir müddet orada oturup sohbete başladılar. Bu arada çocuklar da kuyunun etrafında oynamaya başladılar.

İki minik, bir ara annelerinden uzaklaşmışlardı ki anîden gelen bir kurt çocuklardan birini kapıp kaçırdı. Bu olay nasıl olmuştu, nasıl gelişmişti? Bu duruma şaşıp kalan kadınların ikisi de ağlayıp feryat etti. Büyük bir üzüntü, korku ve şaşkınlık içindeydiler. Hemen diğer çocuğu alıp oradan uzaklaştılar. Kendilerini güvende hissettikleri bir yerde durdular. Her ikisi de hüngür hüngür ağlıyordu.

Çocuğu kurt tarafından kaçırılan kadın, duyduğu acının etkisiyle arkadaşına,

– Kurt senin çocuğunu kaçırdı, dedi.

Diğeri ise,

– Hayır, senin çocuğunu alıp gitti, dedi.

Bu iki kadın anlaşmazlığa düştüler. Aralarında bir tartışma başladı. Birlikte gidip, Hazreti Davut Aleyhisselâma birbirlerini şikâyet ettiler.

Çocukların kime ait olduğuna dair, her ikisinin de şahitleri yoktu.

Hazreti Davut Aleyhisselâm, iki kadını da dinledikten sonra, yaşça büyük olan kadının lehine hüküm verdi. Yaşça küçük kadın, bu hükme razı olmadı.

Sonunda bu davayı Hazreti Davut Aleyhisselâmın oğlu Hazreti Süleyman Aleyhisselâma götürdüler.

Hazreti Süleyman, çocuğun kime ait olduğunu ortaya çıkarmak için,

– Bana bir bıçak getirin. Çocuğu ikiye böleceğim. Her iki kadına birer parça vereceğim, dedi.

Yaşı küçük olan kadın, çocuğun gerçek annesiydi. Çocuk kendisine verilmese de ona bir zarar gelmemesi için, öz evlâdına sahip olma hakkından vazgeçerek,

– Böyle yapma, Allah'ın rahmetine mazhar ol, çocuk onundur, dedi.

Hazreti Süleyman Aleyhisselâm bu cevap üzerine çocuğu, yaşı küçük olan kadına verdi.

KEL, KÖR VE ALACA TENLİ

Bir zamanlar güzel bir yaylada, birbirine komşu olarak yaşayan üç arkadaş vardı. Bunlardan biri alaca tenliydi. Bir çeşit cilt hastalığına yakalanmış, cildinin görünümü bozulmuştu. Diğerinin saçları tamamen dökülmüş ve kel olmuştu. Üçüncü arkadaşları ise âmâ idi, yani gözleri görmüyordu.

Bu arkadaşların üçü de oldukça fakirdi. Her birinin dağ başında küçük birer evi ve bahçesi vardı. Kimisi arpa buğday yetiştirir, kimisi dağdaki kuru odunları toplayıp satar, kimisi kümes hayvancılığı yapardı.

Kel olan saçlarına kavuşmak için, kör olan gözlerinin görmesi için, alaca tenli olan da cilt hastalığından kurtulmak için dua ediyordu. Yüce Allah, onların dualarını kabul etti. Üçünü de imtihan etmek için onlara, insan suretinde bir melek gönderdi.

Melek, nur yüzlü bir ihtiyar olarak görünüyordu onlara. Bu ihtiyar, önce alaca tenli adamı ziyaret etti. Bu sırada alaca tenli adam, evinin önündeki bahçesinde çalışıyordu. İnsan suretindeki melek, ona selâm verip yanına gelerek adamla bir süre sohbet ettikten sonra,

– En çok istediğin şey nedir, diye sordu.

Cilt hastalığına tutulan bu adam,

– Pürüzsüz bir cilt, güzel bir ten istiyorum. İnsanları benden tiksindiren bu hâlimin gitmesini arzu ediyorum, dedi.

Nur yüzlü bir ihtiyar görünümündeki melek adamın vücuduna elini sürdü. Adamın hastalığı ve çirkinliği birden gitti. Allah'ın izniyle güzel bir renk, pürüzsüz bir cilt sahibi oldu.

İhtiyar adam ona tekrar sordu.

– Hangi mala kavuşmayı seversin?

Adam:

– Bir deve sahibi olmayı çok isterim, dedi.

Allah'ın izniyle orada bir deve beliriverdi. İnsan suretindeki melek, bu adama ânında on aylık hamile deveyi verdi.

– Allah bunları sana bereketli kılsın, diye dua edip gözden kayboldu.

Alaca tenli adam bu olanlara hayret etti. Birdenbire güzel bir görüntüye kavuşmak, sonra bereketli bir devenin sahibi olmak onu çok sevindirdi.

Cenâb-ı Hakk'ın "nur yüzlü bir ihtiyar" suretinde gönderdiği melek, daha sonra saçları olmayan adamın yanına geldi. Ona da selâm verip hâlini hatırını sordu. Bir süre konuştuktan sonra,

– En çok istediğin şey nedir, diye sordu.

Bütün saçları dökülen bu adam,

– Dökülen saçlarıma tekrar kavuşmayı çok isterim. İnsanların beni hor görmeyeceği güzel bir görünüme kavuşmayı arzu ederim, dedi.

İnsan suretindeki melek, adamın keline ellerini sürdü. Allah'ın takdiriyle adamın kelliği birden gitti. Güzel bir saça kavuştu.

Sonra bu ihtiyar misafir,

– En çok hangi malı seversin? Hangi mala sahip olmak istersin, diye sorunca, saçlarına yeniden kavuşmanın mutluluğu içinde,

– Sığırı, dedi adam. Doğrusu bir ineğim olmasını çok isterdim.

Allah, bu adam için bir inek yarattı.

Nur yüzlü ihtiyar hemen bu hâmile ineği ona hediye ederek,

– Allah bu sığırı sana bereketli kılsın, diye dua etti. Sonra da bereketli bir ineğe kavuşmanın sevincini yaşayan bu adamla vedalaşıp, gözden kayboldu.

İhtiyar misafir, bir süre sonra gözleri görmeyen adamın evine gitti. Bahçesinde el yordamıyla ufak tefek işlerini yapan kör adama selâm verdi. Adam,

bu temiz simalı ihtiyarı göremiyordu, fakat sesinden bir misafirin geldiğini hissetti. Onun selâmını aldı ve misafire çok iyi davrandı. İlgi gösterip onunla sohbet etti.

Misafir olarak gelen ihtiyar ona sordu.

– En çok istediğin nedir?

Adam dualarında sürekli istemiş olduğu şeyi söyledi insan suretindeki bu meleğe,

– Allah'ın bana gözümü vermesini, insanları ve çevremdeki güzellikleri görebilmeyi çok isterim. Görmek ne büyük nimet. Bu nimetten ben de yararlanmak isterim, dedi.

Temiz simalı, güler yüzlü bir ihtiyar görünümünde olan melek, adamın yüzüne gözüne ellerini sürdü. Allah da adama gözlerini anında iade etti. Adamın gözleri hemen o anda açıldı. Görebilmenin sevincini yaşıyor ve Allah'a bol bol şükrediyordu.

Melek, komşularına sorduğu soruyu ona da sordu.

– En çok hangi malı seversin? Hangi hayvanların sahibi olmak istersin?

Adam:

– Koyun, dedi. Koyunlarım olmasını isterdim.

Güzel simalı ihtiyar misafir, Allah'ın ikramıyla, bu adama doğurgan bir koyun verdi. Sonra bu adamla da vedalaşarak oradan ayrıldı.

Bir süre sonra sığır ve deve yavruladı, koyun kuzuladı. Üçünün de hayvanları kısa zamanda bereketlendi. Birkaç yıl içinde birinin vadi dolusu devesi, diğerinin pek çok sığırı, öbürünün de yüzlerce koyunu oldu.

Aradan uzun yıllar geçti. Yüce Allah, sağlık ve zenginlik nimetlerini bolca verdiği bu adamları imtihan etmeyi diledi. Aynı meleği insan suretine çevirerek, bir kez daha onların yanına gönderdi. Ancak bu defa melek, nur yüzlü bir ihtiyar suretinde değildi.

Allah bu meleği, önceleri alaca tenli olan adamın eski hâline çevirmişti. Alaca tenli bir adam suretindeki melek, ilk ziyaret ettiği adamın yanına gitti.

Selâm verdi ve ona,

– Ben fakir bir yolcuyum, bineğim de yok. Çok yoruldum ve yola devam etme imkânım da kalmadı. Şu anda başta Yüce Allah ve sonra

senden başka bana yardım edecek kimse yok! Sana şu güzel rengi, şu güzel cildi ve bu kadar malı mülkü, zenginliği veren Allah'ın aşkına bana bir deve verebilir misin? Tâ ki onunla yoluma devam edebileyim, dedi.

Alaca tenli bir insan görünümündeki bu melek, aslında konuşmalarıyla adama bir şeyler hissettiriyordu. Adamın bu nimetlere sonradan kavuştuğunu, nimetleri verenin Yüce Allah olduğunu hatırlatıyordu. Bunun bir imtihan olduğunu dolaylı yoldan belirtiyordu. Üstelik adamın eski görünümüyle gelmesi, aslında ona verilen en büyük işaretti.

Adam nankörlük ederek,

– Olmaz öyle şey, onda nicelerinin hakları var. Her isteyene bir deve verseydik hâlimiz ne olurdu, dedi ve bu yolcunun yardım isteğini reddetti.

Melek de,

– Sanki seni tanıyor gibiyim! Sen eskiden alaca tenli, herkesin küçümsediği ve aşağıladığı, fakir birisi değil miydin? Daha sonra Allah sana sıhhat ve mal vermişti, dedi.

Ancak develerin sahibi olan zengin adam,

– Çok konuştun be adam. Bana bu mallar büyüklerimden miras kaldı, diyerek onu tersledi.

Yolcu ona,

– Eğer yalan söylüyorsan, Allah seni eski hâline çevirsin, dedi. Onu orada bırakarak ayrıldı.

Eskiden alaca tenli ve çok fakir olan adam, şimdi kendisinin önceki hâline bürünmüş meleği horlamış, aşağılamıştı. Allah ona sayısız nimetlerini vermişti, ama o Allah'ın muhtaç bir kuluna yardım etmiyor, üstelik onu azarlıyordu.

Melek biraz sonra da eskiden kel olan adamın yanına geldi. Allah'ın izniyle ona da onun eski hâlindeki kel birisi olarak göründü. Komşusuna söylediklerinin aynısını söyleyerek, yine yardım talep etti.

Yüzlerce sığırın sahibi olan bu zengin adam da önceki arkadaşı gibi, meleğin isteğini reddetti.

Melek buna da,

– Eğer yalancıysan, Allah seni eski hâline çevirsin, deyip, oradan ayrıldı.

Adalet ve hikmet sahibi Yüce Allah, nimetlerin şükrünü yerine getirmeyen bu kötü kalpli

insanları, önceki durumlarına geri çevirdi. Onlar, sınavı kaybedenlerden oldular.

Bir süre sonra melek, önceden gözleri görmeyen adama uğradı. Buna da onun eski şekli üzere, yani bir âmâ olarak göründü ve önce selâm verip,

– Ben fakir bir adamım. Yolcuyum, yola devam etme takatim kalmadı. Bugün, evvel Allah sonra senden başka bana yardım edecek kimse yok! Sana gözünü iade eden Allah aşkına senden bir koyun istiyorum. Tâ ki yolculuğuma devam edebileyim, dedi.

Allah'ın ikramıyla gözlerine kavuşup zengin olan adam, gözleri görmeyen bu yolcuya acıdı. Ayrıca kendisinin eski durumunu hatırlayıp, içinde bulunduğu nimetin değerini hissetti. Zihninden "Her geceyi kadir bil, her geleni hızır bil!" sözü geçti. Yüce Allah'ın, açılan elleri boş çevirmediğini hatırladı. Allah'ın sevgisini kazanmak için, lâyık olsa da olmasa da isteyenleri boş çevirmemek gerektiğini düşündü. Bu yüzden, Allah'a samimî teşekkürlerini bir defa daha ifade ederek ihtiyar yolcuya,

– Evet benim de gözlerim görmüyordu. Mevlâm bana gözümü iade etti. Çok fakirdim, Yüce Rabbim bana mal mülk verip, beni zengin etti. Bu koyunlardan istediğini al, istediğini bırak! Vallahi, bugün Allah adına her ne alırsan, sana zorluk çıkarmayacağım, helâl olsun, dedi.

Gözleri görmeyen bir adam suretindeki melek de,

– Malın sana mübarek olsun! Teşekkür ederim, sağol. Arkadaşlarınla birlikte sizler Yüce Allah tarafından imtihan olundunuz. Rabbimiz, senin bu güzel davranışından razı oldu. Ancak diğer arkadaşların nimetin kıymetini bilemedi ve Allah'ın gazabına uğradı, dedi.

Bu üç adamdan en akıllısı Allah'tan gözlerinin görmesini ve koyun sürülerini istemişti. Allah'ın verdiği nimetlere yeterince şükrettiğinden, nimetler onun elinden alınmamış, Allah'ın izniyle daha da artmıştı. Kim bilir bu adamın yerine daha akıllı birisi olsaydı "Senin sevgini, Senin hoşnutluğunu istiyorum Rabbim! Bu bana yeter!" der, böylece en büyük nimete kavuşurdu. Peki bu adamın yerine siz olsaydınız Allah'tan neler isterdiniz acaba?

EMANET GERDANLIK

Bundan çok uzun yıllar önce, gece gündüz okuyup araştıran, "Abdullah Efendi" isminde bir âlim yaşardı. İnsanlar onu çok sever, merak ettikleri konuları sormak için sık sık ziyaret ederlerdi. O da kimseyi kırmaz, sorulan soruları cevaplamaya çalışır, elinden geldiğince çevresindekilere yardım ederdi. Abdullah Efendi, misafirleri çok sever, onlara ikramda bulunurdu. Yüzünden tebessüm eksik olmaz, herkese tatlı sözler söylerdi. Kimsenin hatırını kırmazdı.

Kalbinin ve evinin kapısı herkese açık olan Abdullah Efendinin huzurlu ve mutlu bir aile hayatı vardı. Herkes tarafından çok seviliyordu. Eşiyle ve

çocuklarıyla birbirlerine saygıda kusur etmez, birbirlerini çok severlerdi. Hanımı ve çocukları da onun bilgisinden yararlanıp, kendilerini yetiştiriyorlardı. Evleri bir okul gibiydi.

Bu mutlu hayat devam edip giderken, bir gün Abdullah Efendinin çok sevdiği karısı vefat etti. Hanımının ölümüne öyle çok üzüldü ki bir odaya çekilip kapıyı arkadan kapattı ve yalnızlığa çekildi. Kimse yanına giremedi. Yemeden içmeden iştahı kesilmiş, huzuru bozulmuştu. Bu durum haftalarca böyle sürüp gitti.

Abdullah Efendinin bu hâlini, yakın akrabalarından bir kadın işitti. Bu akıllı kadın, daha önce Abdullah Efendinin bilgisinden yararlanmış, ondan çok şey öğrenmişti. Fakat bu defa Abdullah Efendinin evine, ona bir şeyler anlatmak, içinde bulunduğu durumdan onu kurtarmak için gidiyordu.

Oldukça zeki ve akıllı olan bu kadın, Abdullah Efendinin ziyaretine gitti. Önceden başsağlığı dilemiş, bu ailenin acısını paylaşmıştı. Şimdi Abdullah Efendinin sıkıntısına bir çare bulmak, onu rahatlatmak istiyordu. Daha doğrusu onu içinde bulunduğu gafletten kurtarmayı hedefliyordu.

Abdullah Efendinin evine gelen kadın, kapıda kendisini karşılayanlara,

– Benim bir meselem var, bizzat kendisine sormam lâzım, dedi. Halk oradan çekildi.

Kadın kapıda bekleyip,

– Mutlaka onunla görüşmem lâzım, diye ısrar etti.

Birisi Abdullah Efendiye seslendi.

– Burada yakın akrabalarınızdan bir kadın var, size bir şeyler sormak istiyor. "Mutlaka görüşmem, bizzat kendisine sormam lâzım." diyor.

Herkes gitti, kapıda sadece o kadın kaldı. Bir türlü kapıdan ayrılmıyordu.

Sonunda Abdullah Efendi,

– Ona müsaade edin, gelsin, dedi.

Kadın Abdullah Efendinin yanına gelince,

– Sana bir şey sormak için geldim, dedi.

Orada bulunanlar, bir kenara çekilmiş, merakla bu konuşmaları dinliyorlardı. Acaba Abdullah Beyin yakın akrabası olan bu kadın ne soracaktı?

Abdullah Efendi:

– Hoş geldin kardeşim. Bana soracakların varmış herhâlde. Sor bakalım, deyince kadın,

– Ben komşumdan idareten emanet bir gerdanlık almıştım, dedi. Onu bir müddet takındım. Sonra onu benden geri istedi. Bunu ona geri vereyim mi?

Bu ilginç soru karşısında,

– Elbette gerdanlığı istemek komşunun hakkı. Zaten emanet olarak almışsın, nasıl vermezsin? Elbette vermelisin, dedi Abdullah Efendi.

Kadın, ilginç sorularını sürdürdü,

– Ama o epey bir zaman benim yanımda kaldı. Ona iyice alıştım. Onu çok da sevdim, bir türlü ondan ayrılmak istemiyorum. Emanet de olsa gerdanlığı geri vermek gelmiyor içimden, geri vermesem olmaz mı, dedi.

Abdullah Efendi kadını ikna edercesine,

– Bu hâl senin, gerdanlığı onlara iâde etmeni daha çok gerektiriyor. Zira onu emanet olarak alalı çok zaman olmuş. Hemen vermelisin, deyince bu cevabı bekleyen kadın taşı gediğine koyarcasına,

– Allah iyiliğini versin Abdullah Efendi! Allah'ın sana önce emanet edip, sonra senden geri aldığı şeye mi üzülüyorsun? O, verdiği şeye senden daha çok hak sahibi değil mi? Senin hanımın da sana emanet değil miydi, dedi.

Kadının bu sözleri Abdullah Efendiyi derin düşüncelere saldı. Böylece, her zaman nasihatleriyle insanları aydınlatıp onlara ders veren kişi, iyi bir nasihat almış oldu. İçinde bulunduğu hâlden Allah'a sığındı ve kendisine Allah tarafından emanet olarak verilen hanımının, asıl sahibi olan Allah'a döndüğünü kalben kabul etti. Ahirette bu emanetin kendisine tekrar verileceği, sevgili eşiyle tekrar buluşacağı ümidiyle yaşayıp, sıkıntılardan kurtuldu.

ŞAŞIRTAN SEVİNÇ

Bundan binlerce yıl önceydi… Adamın biri çölde devesiyle yolculuk yapıyordu. Uzun süren bu yolculuk sırasında oldukça yorgun düştü. Bu

yüzden bir müddet dinlenmeyi düşündü. Ağaçların ve suyun bulunduğu bir vaha görünce mola verdi.

Adam, pınardan kana kana su içti. Erzak çantasından çıkardığı yiyeceklerle karnını doyurdu. Verdiği nimetler için, Rabbine şükretti. Bu arada devesini de sulayıp doyurdu.

Hava çok sıcaktı. Üzerine yorgunluk da çökünce ağacın altında kestirmeye başladı.

Bir süre ağacın altında uyuyup dinlenen adam, uyandığında bir de ne görsün! Deve ortalarda görünmüyordu. Sağa baktı, sola baktı, çevreyi aradı taradı, koşuşturdu ama nafile... Kendisini memleketine ulaştıracak tek bineği kaybolmuştu işte. Üstelik üzerindeki değerli eşyaların, yiyeceklerin bulunduğu yükleriyle birlikte ...

Saatlerce devesini arayan adamın ümidi giderek azalmıştı. Bu uzun arayıştan dolayı da bir hayli yorulmuştu. Bir süre önce gelip dinlendiği ağacın altına tekrar oturdu. Devesini sıkıca bağlayıp tedbir alması gerektiğini düşünüp kendini suçladı. Artık ölümü ensesinde hissediyordu. Bu uçsuz bucaksız çölde yiyecek içecek olmadan nasıl yaşayabilirdi? Devesi olmadan bu sıcak çölü nasıl

geçebilir, memleketine nasıl gidebilirdi? Buradan gelip geçen bir kervan olmazsa, biri ona yardım etmezse hâli perişandı doğrusu. Bunları düşünerek bütün samimiyetiyle ve şiddetli ihtiyaç içinde Rabbine dua edip, O'ndan yardım istedi. Az sonra da bitkin düşüp oracıkta uyuyakaldı.

Kısa süren bir uyuklama bile bu garip yolcunun dinlenmesine yetmişti ki birdenbire bir tıkırtı ile uyandı. Uyanır uyanmaz bir de ne görsün! Üzerinde yükleriyle birlikte devesi karşısında durmuyor mu... Adam, Allah'ın bu lütfu karşısında öyle sevindi, öyle sevindi ki görülmeye değerdi. İçinden Allah'a şükretmek, onu yüceltmek ve ona sena etmek geldi. Kulluğunu avazı çıktığı kadar haykırmak istiyordu. Gönlünden gele gele "Sen benim Rabbimsin, ben de Senin kulunum!" diyecekti. Lâkin çok sevinmenin heyecanıyla adamın dili sürçmüştü. Sevincinden şaşırarak "Ben senin Rabbinim, Sen de benim kulumsun." deyiverdi.

Bu olayı bize nakleden Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, bir kulun, tövbe edip Rabbine yönelmesinin Yüce Allah'ı bundan çok daha fazla sevindireceğini haber veriyor.

* * *

YÜZ YIL UYUYAN ADAM

Adamın biri yanında eşeğiyle beraber yolculuk yapıyordu. Dağlar tepeler aştı, ovalardan bayırlardan geçti. Derken yolunun üzerinde yıkılmış, harap olmuş bir köy gördü. Köyün harabelerini

dikkatle incelemeye koyuldu. Onların yanından geçerken içten içe şöyle düşündü: "Yıkılıp harap olmuş şu köyü Allah tekrar canlandırıp eski hâline getirebilir mi acaba?"

Adam böyle düşünürken Yüce Allah onun canını oracıkta alıverdi. Adam, olduğu yere yığılıp kaldı. Cenazesini kaldıran da olmadı.

Aradan tam yüz yıl geçti. Yüce Allah, bu adama tekrar ruh verip canlandırdı. Adam, gözünü açınca bir baktı ki az önceki harabelerin yerinde şimdi güzel bir köy var. Üstelik bu köyde yeni yapılmış güzel evler, evlerin yanında ağaçlar çiçekler var. Burada insanlar mutluluk içinde yaşıyor, kuşlar cıvıl cıvıl ötüyor, kelebekler çiçekten çiçeğe konup uçuşuyor. Bunları gören adam, hayretten donakaldı. Çünkü zihninde hâlâ harabeler, yıkılmış evler, kurumuş çeşmeler vardı. Birdenbire bu nasıl bir değişiklikti böyle? İşte tam bunları düşündüğü sırada Yüce Allah ona görevli bir melek gönderdi. Bu melek adama şöyle seslendi.

– Ne zamandan beri buradasın?

Adam:

– Bir gün ya da yarım gün olacak, cevabını verdi.

Melek:

– Yüz senedir buradasın. Seni insanlara ibret örneği olarak göstereceğiz. İstersen önce yolculuk ettiğin eşeğine bir bak.

Adam, kemikleri bile toz hâline gelmiş eşeğini görünce adeta şaşkına döndü. Bu sırada Allah'ın izniyle eşeğin kemikleri toplanmaya başladı. Ardından kemiklerin etrafı etlendi. Derken Yüce Yaratıcı onu canlandırdı. Az önce kemikleri toz hâlinde olan eşek, O'nun emriyle gerçekten de eski hâline gelmişti. Bütün bunları hayretler içinde seyreden adamın ağzı açık kaldı.

Adam, köyü bu şekilde görüp eşeğin canlanmasına da şahit olunca dedi ki,

– Şimdi inandım ki gerçekten Allah'ın gücü her şeye yeter.

* * *

İKİ KATLI GEMİ

İki katlı dev bir yolcu gemisi, bir yaz günü sabah erkenden denize açıldı. Geminin alt ve üst katı yolcularla ve onların eşyalarıyla doluydu. Gemiden, "Hoşça kalın! Allah'a ısmarladık!"

limandan ise "Güle güle! Yolunuz açık olsun!" sesleri geliyordu.

Ucu bucağı görünmeyen bu okyanusta belki de haftalarca sürecek uzun bir yolculuk bekliyordu gemidekileri. Derken gemi limandan uzaklaştıkça uzaklaşıp gözden kayboldu.

Gemidekiler kamaralarına yerleştiler. Yolcuların gemisi aynı, fakat dünyaları sanki ayrı ayrıydı. Kimileri hâlâ ayrıldığı yakınlarını düşünüyor, şimdiden içten içe onları özlüyordu. Bazısı yolculuğun sonunda kavuşacağı yakınları için şimdiden heyecan taşıyordu içinde. Kimisinin umurunda değildi hiçbir şey. Sadece masmavi denizi, martıları, gökyüzünü ve bulutları seyrediyor, yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyorlardı. Kimileri de "Bu uzun yolculuğu hayırlısıyla nasıl tamamlarız?" düşüncesine dalmıştı.

Havanın sıcak olması, gemidekiler için önemli bir ihtiyacı da gündeme getiriyordu: Su. Evet, bu sıcak havada gemidekilerin en mühim ihtiyacı içme suyu idi. Ne var ki bu su, sadece geminin üst katınki bir su deposunda bulunuyordu. Bu yüzden alt kattakiler suya ihtiyaç duydukça mecburen üst kata çıkmak zorunda kalıyorlardı. Her defasında

oradaki yolcuların arasından geçiyor, ihtiyaçları kadar suyu alıp yerlerine geri dönüyorlardı. Yolcu sayısının fazla oluşu, hâliyle yukarıya çıkış sayısını da artırıyordu. Ayrıca su için üst kata çıkanların bazıları biraz dikkatsiz davranıp oradakileri rahatsız edebiliyordu. Üst kattakiler ise alt kattakilerin bu sıkça gidiş gelişine artık tahammül edemez olmuşlardı.

İşin ilginç yanı alt kattakiler de bu durumdan pek memnun değildi. Her su ihtiyacında yukarı çıkmak canlarına tak etmişti neredeyse. Üstelik, isteyerek rahatsız etmedikleri hâlde üst kattakilerin olumsuz tavırları alt kattakileri huzursuz ediyordu.

Yolculuk bu şekilde devam ederken alt kattakiler su ihtiyacını karşılamanın başka yollarını düşünmeye başladılar. Acaba ne yapsalar da üst kata çıkıp su almak zorunda kalmasalardı? Bunun bir yolu olmalıydı. Aralarında bir fikir alışverişi başladı. Sonunda, ihtiyaçları olan suyu denizden almayı uygun gördüler. Deniz suyundan da içme suyu olur muydu? Olur ya da olmaz, bir kere bu suya ulaşmayı kafalarına koymuşlardı. Nihayet geminin altındaki tahtalardan birini sökmek için

kolları sıvadılar. Bu durum, elbette gemideki herkes için tehlike oluşturuyordu. Ya gemi batarsa ne olurdu hâlleri? Lâkin içinde bulundukları şartlardan öyle bıkmışlardı ki artık gözleri başka bir şey görmüyordu.

Tam geminin tahtasını sökmeye başlamışlardı ki üst kattakilerden biri bunu fark etti. Öfkeyle tahtayı sökmeye çalışan adama seslendi.

– Heey! Ne oluyor orada? Arkadaş, ne yaptığının farkında mısın sen?

Diğerleri de ona katılarak,

– Neredeyse gemiyi batıracaksın, kendine gel kardeşim!

– Bu yaptığın ayıp değil mi?

– Gemide yalnız olduğunu mu sanıyorsun be adam?

– Bırak şu elindeki baltayı!

– Biri durdursun şunu! Aklını kaçırmış herhâlde?

Tahtayı sökmeye çalışan adam, alabildiğine olgun ve ağırbaşlı idi. Yarı hakaret dolu bu sözleri

aynı sertlikle karşılamadı. Biraz sıkıntılı da olsa gayet sakin bir sesle cevap verdi.

– Niyetim gemiyi batırmak falan değil. Biliyorum ki gemi batarsa sizinle birlikte ben de batarım. Lâkin su için üst kata çıkarak istemeden de olsa sizi rahatsız ettiğimizin farkına vardık. Yukarıdakilerden bazılarının tutumları da doğrusu bizi rahatsız etti. Oysa mecburen çıkmak zorunda kalıyorduk. Biz buna bir son verip sizi rahatsız etmeden su ihtiyacımızı denizden karşılayalım, dedik. Suyu almak için de gemiye zarar vermeyecek kadar küçük bir delik açmayı planladık. Ne de olsa bir tehlike var elbet. Ancak siz de bizi anlamaya çalışın lütfen.

Bu cevap, üst kattakileri derin bir düşünceye sevk etmişti. Pek çoğu alt kattaki yolculara hak verdiler. Üst kata çıkanları uyarırken sert bir dil kullandıklarına pişman oldular.

İçlerinden biri,

– Doğru söylüyorsun. Gemideki bu su deposundan yararlanmak bizim kadar sizin de hakkınız. Size karşı bir kabalık etmişsek özür dileriz. İyisi mi

siz gemiyi delmekten vazgeçin. İhtiyacınız olan su için bizim yanımıza gelmeye devam edin, dedi.

Üst kattaki diğer yolcular da aynı görüşteydi. Tavır ve konuşmalarıyla arkadaşlarını desteklediler.

Sonuçta alt kattakiler gemiyi delmekten vazgeçti. Bu olaydan sonra aralarında bir muhabbet, dostluk ve kardeşlik havası esti. Herkes birbirine daha anlayışlı daha hoşgörülü davranmaya başladı. Haftalar sonra, mutlu bir şekilde gidecekleri diyara ulaştılar. Bu yolculukta gerçekten çok şey öğrenmişlerdi: Paylaşmak, sevgi, saygı, dostluk, kardeşlik, hoşgörü ve anlayış… Gemi de âdeta onlar için hayat dersi veren bir okul olmuştu.

* * *

KONUŞAN KARINCA

Hazreti Süleyman, hem bir peygamber hem de bulunduğu ülkenin hükümdarı idi. Yüce Allah, Hazreti Süleyman Aleyhisselâmın emrine muhteşem bir ordu vermişti. Bu orduda sadece insanlar

değil türlü türlü kuşlar, çeşitli hayvanlar bulunuyordu. Ordunun bütün fertleri alabildiğine düzenli ve disiplinli idi. Herkes vazifesine göre saf saf dizilmişti. En küçük bir gevşeklik gösteren ya da görevini aksatan yoktu.

Hazreti Süleyman Aleyhisselâm, bu harika ordusuyla çeşitli ülkelere seyahate çıkar, Allah'ın adını yeryüzüne yaymaya çalışırdı.

Kudreti Sonsuz Yüce Allah, rüzgârı da Süleyman Peygamberin emrine vermişti. Ordusunu yanına alıp tahtıyla birlikte rüzgâra biner, sabahtan akşama kadar bir aylık mesafeyi dolaşırdı. Gece de sabaha kadar tekrar bir ayda gidilecek yol alırdı. Böylece bir günde iki aylık mesafeyi katederdi.

Hazreti Süleyman için Allah'ın emriyle yeni bir yolculuk vakti gelmişti. Ordusunu hazırladı. İlk önce hac için ordusuyla birlikte Mekke'ye gitti. Sonra Yemen'e doğru yola çıktı. Taif şehri yakınlarındaki Karınca Vadisi'nden geçerken çok ilginç bir olayla karşılaştı. Çalışkan karıncalar rızıklarını elde etmek için vadiye yayılmışlardı. Onları yöneten kraliçe karınca, ordunun geldiğini fark etti. Heyecan içinde, fakat kibar sözlerle diğer karıncalara şöyle seslendi.

– Ey karıncalar ordusu! Yuvalarınıza giriniz. Süleyman Peygamber ve ordusu geçiyor. Bilmeden sizleri ezebilirler.

Karıncalar hemen yuvalarına girdiler. Böylece Hazreti Süleyman'ın ordusu bir tek karıncayı dahi ezmemiş oldu.

Süleyman Peygamber, kraliçe karıncanın, arkadaşlarını uyaran konuşmasını duyunca tebessüm etti. Çünkü karıncanın sözlerini çok iyi anlamıştı. Yüce Allah O'na hayvanların dilini öğretmişti. Bir yandan da karıncaların kendisini ve ordusunu tanımasına çok sevinmiş ve duygulanmıştı. Bütün bunların Mevla'dan gelen nimetler olduğunu iliklerine kadar hissetti. Ona bir karıncayı dahi ezdirmeyen Rabbine yönelerek,

– Allah'ım, bana, anne ve babama vermiş olduğun sayısız nimetlere karşılık Sana şükretmeme yardım et. Kalan ömrümde, Senin razı olacağın iyi işler yapmamı ilham et. Rahmetinle beni cennetinde salih kullarının arasına al, diye dua etti.

* * *

HIRSIZLIĞIN ÇİRKİN YÜZÜ

Peygamberlerden biri, o dönemdeki şartlar gereği savaşa çıkmak zorunda kalmıştı. Savaşa karar verilince çevresindeki müminlere şöyle seslendi.

– Daha yeni evlenmiş olan kişiler benimle savaşa gelmesin. Bina yapmaya çalışıp da çatısını bitirmemiş olan, inşaatı yarım kalan benimle savaşa gelmesin. Koyun ya da devesi gebe olup yakında yavrulayacaksa benimle gelmesin, işine baksın, dedi.

Peygamberin emrine uygun biçimde ordu hazırlandı. Kısa süre içinde yola çıktılar. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra fethedecekleri şehre yaklaştılar. Bu sırada ikindi vakti girmek üzereydi. Şehre de hemen girmeleri gerekiyordu. Peygamber başını hafifçe gökyüzüne çevirip güneşe hitaben şöyle seslendi.

– Ey güneş! Sen de ben de Allah'ın bir memuruyuz.

Sonra ellerini Yüce Allah'a açarak,

– Ey Rabbim! Şu güneşi bizim için durdur da namazımız geçmesin, diye dua etti. Düşman ordusunun bulunduğu memleket fethedilinceye kadar Allah'ın izniyle akşam olmadı. Bu, o peygamberin Allah katından gösterdiği apaçık bir mucizeydi.

Fetih gerçekleşince peygamber ve arkadaşları namazlarını kıldılar. Allah'ın lütfettiği bu zafer için şükrettiler. Daha sonra savaştan elde edilen ganimetler bir araya toplandı. Toplanan ganimetleri imha etmek üzere ateş yakıldı. Ne var ki ateş bu ganimetleri bir türlü yakmıyordu. Ateşin içine ne atılsa olduğu gibi duruyordu.

Bunun üzerine peygamber,

– İçimizde ganimetten çalan bir hırsız var. Bu hırsızı ortaya çıkarmak için her kabileden birisi benim elimi tutsun. Hırsızın kendi kabilesinden olmadığını söylesin.

Her kabileden birisi geldi. Sırayla peygamberin elini tutmaya başladılar. Derken bir adamın eli peygamberin eline yapışıp kaldı.

Peygamber:

– Hırsız bu kabilede. Bu kabilenin her ferdi benim elimi tutup bana bağlılık sözü versin, dedi.

– Eli yapışan adamın kabilesinin her bir ferdi peygamberin elini tutmaya başladılar. Bu defa da o kabileden iki üç kişinin eli peygamberin eline yapışıp kaldı.

Peygamber:

– Hırsızlık sizde, dedi.

Derken, çalınan altını getirdiler. Neredeyse bir öküz başı kadar iri bir altın parçasıydı bu. Ganimet mallarının içine altını attılar. Ateşle bu ganimeti yaktılar. O dönemde ganimetten elde edilen malları yemek ya da kullanmak müminlere haram kılınmıştı.

Peygamber Efendimiz Aleyhisselatü Vesselâm, anlattıklarına devam ederek,

– Bilesiniz bizden önce hiçbir millete ganimet helâl kılınmamıştır. Allah, ganimet mallarını sadece bu ümmete helâl kıldı. Bu da Rabbimizin bize olan merhametinden dolayıdır, buyurdu.

* * *

ALDATAN DÜNYA

Adamın biri Hazreti İsa'ya yol arkadaşı olmak istedi. Ona,

– Yoldaş olabilir miyim, diye teklif etti. Teklifinin kabul edilmesi üzerine yola koyuldular.

Bir nehrin kenarına varınca yemek molası verdiler. Yanlarında üç çörek vardı. İkisini yediler, birisi kaldı. Bu arada Hazreti İsa Aleyhisselâm nehirden su içmek için kalktı. Su içip dönünce üçüncü çöreği bulamadı.

Adama,

– Çöreği kim aldı, diye sordu.

Adam:

– Bilmiyorum, diye cevap verdi.

Yemekten sonra iki arkadaş birlikte yola devam ettiler. Yolda iki yavrulu bir geyik gördüler. Hazreti İsa, yavrulardan birini çağırdı. Bu davet üzerine geyik yavrusu yanlarına geldi. Hazreti İsa onu kesti. Etinin bir kısmını kızartarak yediler.

Yemekten sonra İsa Peygamber, geyik yavrusunun kalıntılarına "Allah'ın izni ile canlanıp kalk!" dedi. Yavru da derhal canlanıp kalktı. Sonra oradan uzaklaştı.

Bu olay üzerine Hazreti İsa yoldaşına önceki sorusunu tekrar sordu,

– Sana az önceki mucizeyi gösteren Allah için soruyorum, çöreği kim aldı?

Adam yine,

– Bilmiyorum, diye cevap verdi.

Bir müddet sonra bir nehrin yanına vardılar. Hazreti İsa, adamın elinden tuttu. Su üstünde Allah'ın lütfuyla birlikte yürüyüp karşıya geçtiler. Nehri aşınca Hazreti İsa adama tekrar sordu.

– Az önceki mucizeyi sana gösteren Allah hakkı için soruyorum, üçüncü çöreği kim aldı?

Adam aynı cevabı verdi.

– Bilmiyorum.

Bir müddet sonra büyük bir çöle vardılar. Uygun bir yere oturdular. Hazreti İsa, bir yere kum ve toprak yığdı. Meydana gelen yığına,

– Allah'ın izni ile altın ol, dedi. Bu kum yığını o anda altın oluverdi. İsa Aleyhisselâm, yığını üçe böldü. Sonra adama dönerek,

– Üçte biri benim, üçte biri senin, öbür üçte biri de çöreği alanın olsun, dedi.

Adam:

– Çöreği alan bendim, diye gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı.

Bunun üzerine Hazreti İsa,

– Altının hepsi senin olsun, diyerek onunla arkadaşlığını sona erdirdi. Yalan söyleyenle bir arada bulunmak istemedi. Hemen aceleyle oradan uzaklaştı.

Adam, altınların tamamına sahip olduğu için seviniyordu. Çölün ortasında altınlarla baş başa kaldı. Altının başında dururken yanına iki yolcu geldi. Gelenler onu öldürüp altını almak istediler.

Adam onlara,

– Beni öldürmeyin, altını üçe bölüp aramızda paylaşalım, dedi. Kötü niyetli yolcular ilk önce bu teklife sıcak bakıp durakladılar. Bu sırada altınların yanında bulunan adam onlara yeni bir teklifte bulundu.

– Şimdi önce biriniz şehre varıp yiyecek bir şeyler alsın. Altınları taşımamızı kolaylaştıracak bir kağnı getirsin. Daha sonra yemeğimizi yiyip altınları paylaşırız. Sonra da istediğimiz yere taşırız.

Bu teklif kabul edildi. İçlerinden biri şehre gönderildi.

Şehre giden adam yolda giderken şeytana uyup içten içe söylendi: "Niye altını onlarla bölüşeyim? Alacağım yiyeceğe zehir katar, onları öldürürüm. Böylece altının hepsi bana kalır!" diye düşündü. Şehirden aldığı yiyeceğe zehir katarak basit bir tahta arabayla döndü.

Altının yanında kalanlar da kötü arzularına uyup,

– Niye ona altının üçte birini verelim ki? En iyisi dönünce onu öldürür, altınları da ikimiz paylaşırız, diye konuştular. Doğrusu gözlerini mal ve para hırsı bürüyen bu üç adamın üçü de kötü niyetliydi. Kısacık bir dünya hayatında geçici bir zenginlik için bunca kötülük düşünmeye değer miydi acaba? Hele daha çok para kazanmak için bir cana kıymayı akıldan geçirmek ne de çirkin bir davranıştı.

Adam şehirden aldığı yiyeceklerle dönünce, orada kalan iki kişi saldırıp onun canına kıydılar. Ardından, onun getirdiği yemeği afiyetle yediler. Yiyecek zehirli olduğundan kendileri de öldü. Böylece altın yığını, çöl ortasında ve her üçünün cesedinin yanı başında sahipsiz kaldı. Aşırı mal ve para hırsı her zaman olduğu gibi yine kötü sonuçlanmıştı.

Daha sonra Hazreti İsa dönüş yolunda olay yerine yeniden uğradı. Durumu görünce yanındakilere,

– İşte dünya hayatına aşırı özenmek ve hırs göstermek budur. Dünya malına hırs göstermekten sakının, dedi. Doğrusu düşünüp anlayabilenlere bu ne güzel bir dersti.

* * *

CENNETE EN SON GİREN

Cennete en son giren kimse cehennemden çıkıyordu. Yürürken ateş arada sırada onu yakıyordu. Cehennemi tamamen geçince dönüp ona bir baktı.

– Senden beni kurtaran Allah'ım hiçbir şeye benzemez. O'nun hiçbir kusuru ve eksikliği yoktur. Yüce Allah bana, hiçbir insana vermediği şeyi verdi, diye şükretti. Çünkü azaptan kurtulmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Derken ona uzakta güzel bir ağaç gösterildi. Adam, uzaktaki bu ağacı görünce çok hoşuna gitti. Orada olmaya heveslenip Mevlasına yakardı.

– Ya Rabbi, ne olur beni şu ağaca yaklaştır da altında gölgeleneyim, suyundan içeyim!

Merhameti sonsuz Yüce Allah,

– Ey âdemoğlu! Dilediğini versem, başka bir şey istemezsin değil mi, buyurdu.

Oysa Allah, kulunun geçmişte yaptıklarını bildiği gibi gelecekte yapacaklarını da biliyordu. Kuluna bunu sorması o insana kendi durumunu göstermek içindi.

Cehennemden henüz yeni kurtulan adam sevinç ve heyecan içinde,

– Ey Rabbim, ondan başka bir şey istemeyeceğim, dedi.

Rabbi de onun bu dileğini kabul etti.

Kudreti Sonsuz olan Yüce Allah, dua dua yalvaran bu adamı o güzel ağaca yaklaştırdı. Adamcağız, bu harika ağacın altında gölgelendi. Yanındaki tatlı sudan içti. Alabildiğine mutlu ve memnun oldu.

Bir süre sonra bu adama, evvelkinden daha güzel bir ağaç daha gösterildi. O güzel ağacı görünce adam daha da heyecanlandı. İçten içe bu defa da oraya gitmeyi arzu etti. Sonunda dayanamayıp ikramları sonsuz olan Yüce Mevla'sından ümit ederek,

– Ey Rabbim! Beni şuna yaklaştır, gölgesinde gölgeleneyim, suyundan içeyim. Artık bundan başka bir şey istemeyeceğim, dedi.

Merhameti sonsuz olan Yüce Allah kuluna şefkatle,

– Ey âdemoğlu! Bana öncekinden başkasını istememeye söz vermemiş miydin? Ben seni yaklaştıracak olsam başka şeyler isteyeceksin, dedi.

Adam, başka bir şey istemeyeceği hususunda Rabbine söz verdi. Rabbi de onu geri çevirmedi. Bu ağaç öncekinden çok daha güzeldi. Çevresi de güzelliklerle doluydu. Adam onun gölgesinde

dinlendi. Oradaki tatlı sudan içip çevresindeki güzellikleri seyretti. Çok mutlu oldu.

Bir müddet sonra ona cennetin kapısının yanında bir ağaç gösterildi. Bu ağaç öncekilerin hepsinden daha cazipti.

Adamcağız bu güzellik karşısında yine dayanamadı.

– Ey Rabbim, ne olur beni şuna yaklaştır da gölgesinde gölgeleneyim, suyundan içeyim. Senden daha başka bir şey istemiyorum, dedi.

Merhamet edenlerin en merhametlisi olan Yüce Rabbimiz,

– Ey âdemoğlu! Sen ondan başka bir şey istemeyeceğine dair bana söz vermemiş miydin, dedi.

Adam:

– Evet, Yüce Rabbim! Sen'den başka bir şey istemeyeceğim, dedi. Allah, onu cennet kapısının yanındaki o güzel ağaca yaklaştırınca adam, cennettekilerin seslerini işitti. Cennetin güzelliklerini merak etti. Heveslenip Yüce Mevlasına tekrar yakarmaya başladı.

– Ey Rabbim! Senin lütufların engindir, beni cennetine al, dedi.

Yüceler Allah, kulunun bu duasına şöyle cevap verdi.

– Ey âdemoğlu! Bu cennetin içinden dünya kadar bir yeri ve beraberinde onun kadarını daha versem razı olur musun, dedi.

Adam, Yüce Allah'ın bu büyük nimet ve ikramlarına karşı nasıl şükredeceğini şaşırdı.

– Ey Rabbim! Benimle alay mı ediyorsun? Sen ki bütün âlemlerin tek Rabbisin, biliyorsun ki ben çok günahkâr bir insanım, dedi.

Kudreti Sonsuz Yüce Allah, o adamı cennetine koydu. Vadettiği kadar geniş bir yer verip şöyle dedi.

– Ey kulum, seninle alay etmiyorum. Lâkin Azimüşşânım. Şanı en yüce ve büyük olan tek ilahım. Dilediğim her şeyi yapmaya gücüm yeter, buyurdu.

* * *

BEBEĞİN TERCİHİ

Uzak diyarlardan birinde nur yüzlü bir bebek annesinin kucağında süt emiyordu. Bu sırada oradan güzel kıyafetler giyinmiş, bir ata binmiş garip

bir adam geçiyordu. Adam son derece gösterişli ve zengindi. Ancak kendini beğenmiş biriydi. Acımasız olduğu da her hâlinden belliydi.

Çocuğunu emziren kadıncağız, adamın dış görünüş ve zenginliğini düşünerek,

– Allah'ım, oğlumu bunun gibi yap, diye dua etti. Bebek, hemen süt emmeyi bıraktı.

– Allah'ım, beni bunun gibi yapma, dedi.

Birkaç aylık bir bebek Allah'ın izniyle dile gelmiş ve böyle demişti. Annesi hayretler içinde kaldı. Nasıl olurdu? Bu kadar küçük bir bebek konuşuyor, hem de annesinin duasının tam tersine dilekte bulunuyordu.

Aradan az bir zaman geçti. Önlerinden bir grup insan geçti. Yanlarında da zincirlere vurulmuş bir cariye vardı. Birisi bu masum kadına iftira atmış, onu suçlayıp karalamıştı. Onlar da iyice araştırıp soruşturmadan bu hizmetli köleye işkence ediyorlardı. Üstelik bir yandan da ona,

– Sen hırsızlık yaptın, sen şöyle kötüsün sen böyle kötüsün, deyip suçu olmadığı hâlde türlü türlü hakaretlerde bulunuyorlardı. Kısacası kadın apaçık bir zulme ve haksızlığa uğramıştı.

Bebeğini emziren anne, cariyenin durumuna acıyıp,

– Aman Allah'ım! Ne olursun oğlumu bunun gibi yapma, dedi.

Bebek yine dile geldi.

– Ey Yüce Allah'ım! Dilerim ki beni bunun gibi yap.

Annesi, bunun Allah'tan gelen bir sır olduğunu anladı. Bu sırrı kavramak için dayanamayıp minik oğluna sordu.

– Evladım! Son derece güzel giyinmiş muhteşem görünüşlü, zengin bir adam geçti. "Allah'ım! Oğlumun kaderini bunun gibi yap." diye dua ettim. İstedim ki sen de böyle zengin ve rahat olasın. Sen ise "Allah'ım! Beni bu adam gibi yapma." dedin. "Dayak yiyen cariyeye benzetme Rabbim." dedim. Oysa sen "Allah'ım, beni bunun gibi yap." diye dua ettin. Böyle konuşmanın sebebi nedir?

Yüce Mevlâ'nın lütfuyla dile gelen bu minnacık bebek,

– Anneciğim! Sakın dış görünüşe aldanma. Birinci adam zalim ve acımasız biriydi. Onun gibi

zalim olmak istemediğim için Allah'ım beni bunun gibi yapma." diye dua ettim. İkincisi mazlumdu, iftiraya ve zulme uğramıştı. Suçsuz yere ona işkence yapıyorlardı. "Allah'ım! Beni bunun gibi yap." dedim. Başkalarına zulmeden biri olmaktansa bu dünyada zulme uğramayı tercih ettim.

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, henüz çok küçük bir bebekken konuşan üç kişiyi bize haber vermektedir: Bunlardan birinin Hazreti Meryem'in oğlu Hazreti İsa Aleyhisselâm, biri bu hikâyedeki bebektir. Diğeri ise iftiraya uğrayan bir gencin, suçsuzluğunu anlatarak onu temize çıkaran bebek.

* * *

YARALI PEYGAMBER

Çok eski zamanlarda insanlara iyiyi, doğruyu güzeli anlatmak için gönderilen bir peygamber vardı. O peygamber bir şehrin halkına gönderilmişti. Allah'ın birliğini ve büyüklüğünü bütün ahaliye

günlerce, haftalarca, aylarca anlattı. Verdiği birbirinden güzel nimetler için Yüce Yaratıcı'ya şükretmeye davet etti. Lakin şehrin katı yürekli halkı bu peygamberin anlattıklarını kabul etmemişti. Belki de doğruları kabul etmek işlerine gelmiyordu. Hayatı kendi keyiflerine göre yaşamak istiyor, Allah'a itaat etmeye yanaşmıyorlardı. Oysa Yüce Allah, daima doğruların yardımcısıydı. İnanıp da iyi davranışlarda bulunmaları, onları hem dünyada hem de sonsuz hayatta mutlu edecekti.

Bütün sıkıntılara rağmen Allah'ın elçisi onları iyiliğe çağırmaya ve kötülüklerden uzaklaştırmaya çalıştı. Onlardan gelen sıkıntılara daima sabretti. Maalesef şehir halkı bu yüce hakikatlere kulağını kapattı. Üstelik peygamberin anlattığı gerçeklerle hep alay ettiler. Bununla da kalmayıp peygamberi dövüp yaraladılar. Kavmine karşı şefkatli olan peygamber ise yüzündeki kanları silip Yüce Rabbine şöyle dua etti.

– Allah'ım! Kavmimi affet! Onlar bana yaptıkları kötülüğün farkında değiller.

* * *

EN BİLGİLİ KİM?

Bir gün Hazreti Musa Aleyhisselâm kalabalık bir toplulukla sohbet ediyordu. İnsanların sorularını cevaplayıp onları bilgilendiriyordu. Dinleyenlerden birisi ilginç bir soru sordu.

– Ey Musa, yeryüzünde insanların en bilgilisi kimdir?

Musa Aleyhisselâm, o dönemde kendisinin peygamber olduğunu, peygamberlerin de Allah tarafından bilgiyle donatıldığını düşünerek,

– İnsanların en bilgilisi benim, deyiverdi. Bu söz, asla kendini övme düşüncesiyle söylenmemişti. Peygamberlere Allah'ın bir lütfu olmasından dolayı o nimete şükür anlamında söylenmişti.

Yüce Allah, bu sohbetin ardından Hazreti Musa'ya şu bilgileri ilham etti.

– Evet iki denizin ayırımında salih bir kulumuz var ki o senden daha bilgindir.

Bunun üzerine Musa Peygamber bu âlim kişiyi çok merak etti. Onu tanıyıp bilgisinden faydalanmak istedi. Hazreti Musa:

– Ey Rabbim, O'na nasıl ulaşabilirim, diye dua etti.

Bilgisi ve kudreti sonsuz Yüce Allah ona, bu alimi iki denizin birleştiği yerde bulabileceğini ilham etti. Ona şu yolu gösterdi.

– Ey Musa, bir sepete tuzlanmış balık koy. Sonra sepeti sırtına alıp yola koyul. Sepetteki balık

nerede canlanıp gözden kaybolursa senden daha bilgili olan kulumu orada bulacaksın.

Hazreti Musa Aleyhisselâm, Allah'ın emrettiği şekilde tuzlanmış balığı sepete koydu. Genç yardımcısı Yuşa Aleyhisselâmla birlikte yola çıktılar. Uzun ve yorucu bir çöl yolculuğundan sonra bir akşam vakti iki denizin birleştiği yere vardılar. Öyle yorulmuşlardı ki sepeti denizin kenarına koyup sahilde derin bir uykuya daldılar.

Onlar uykuda iken sepette tuzlanmış olarak duran ölü balık, Allah'ın izniyle canlanıverdi. Canlanır canlanmaz da sepetin içinde oraya buraya zıplayıp suya düştü. Balığın sepetten denize sıçradığı an Hazreti Yuşa uykusundan uyandı. Balığın denizde yüzüp gitmesine şahit oldu. Hazreti Yuşa, bunun Allah'ın takdiriyle gerçekleşen olağanüstü bir hadise olduğunun farkındaydı. Acaba hikmeti neydi bu olayın? Sepetin içindeki ölü balık niçin canlanıp denize sıçramıştı?

Az sonra Hazreti Musa uyandı ve yardımcısı Yuşa ile yolculuğa devam ettiler. Gecenin serinliğinde başlayan bu yolculuk ertesi gün kuşluk vaktine kadar sürdü. İkisi de yürümekten bitkin düştüler. Hazreti Musa yardımcısı ve yol arkadaşı Hazreti Yuşa'ya,

– Bu yolculuk beni gerçekten çok yordu. Bundan evvel hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum. Haydi yemeğimizi getir de yiyelim, dedi.

Yuşa bunu duyunca birdenbire gördüklerini hatırladı.

– Çok tuhaf bir şey oldu, dedi. Hani iki denizin birleştiği yerde uyuyakalmıştık ya! İşte orada yemek için aldığımız tuzlanmış balığın canlanıp suya sıçradığını görmüştüm. Sana söylemeyi nasıl da unuttum. Bunu bana şeytan unutturdu, dedi.

Hazreti Musa, Yuşa'ya,

– Tamam işte, biz de bunu arıyorduk. İnsanların en bilgilisiyle balığın canlandığı noktada buluşacaktık. Haydi oraya dönüyoruz, dedi.

Bu iki nurlu insan geldikleri yoldan geri döndüler. Saatlerce süren yolculuğun ardından, balığın canlanıp denize düştüğü yere vardılar. Orada sahildeki bir kayanın dibinde elbisesine bürünüp yere uzanmış esrarengiz bir adamı fark ettiler. Bu, Hızır Aleyhisselâmdan başkası değildi. Hazreti Musa adama seslendi.

– Selamünaleyküm.

– Aleykümselam, dedi adam. Yüzündeki örtüyü kaldırıp doğruldu. Sonra da sözüne şöyle devam etti.

– Hayret doğrusu! Buralarda hiç kimse böyle selam vermez. Sen nereden öğrendin bunu?

– Ben Musa'yım. Allah'ın sevgili elçisi.

– İsrailoğullarına peygamber olarak gönderilen Musa mı?

– Evet, ben o Musa'yım. Yüce Rabbimizin sadece sana öğrettiği bilgilerden yararlanmaya geldim. Senin ilminden istifade edebilmek için sana arkadaş olabilir miyim?

– Benimle arkadaşlık yapmaya tahammül edemezsin ey Musa. Mahiyetini kavrayamadığın şeylere nasıl sabredebilirsin ki? Anlayamadığın şeyleri sormadan dayanamazsın. Evet, bende gerçekten Yüce Allah'ın sadece bana öğrettiği öyle şeyler vardır ki sen onları bilemezsin. Aynı şekilde sende de Allah'ın sadece sana öğrettiği öyle bilgiler de vardır ki onları ben bilemem.

Hazreti Musa Aleyhisselâm:

– Allah'ın izniyle beni sabırlı ve sana itiraz etmeyen biri olarak bulacaksın, dedi.

Hızır Aleyhisselâm, Hazreti Musa'ya şartını bildirdi.

– Benimle gelirsen, bir açıklama yapmadığım sürece bana bir şey sormayacaksın, hiçbir itirazda bulunmayacaksın. Ancak bu şekilde bana arkadaşlık edebilirsin.

Musa Aleyhisselâm bu şartı kabul etti. Bunun üzerine arkadaşlıkları başlamış oldu.

Beraber yola çıkıp bir süre sahil boyunca yürüyerek konuştular. Az sonra kıyıdan hareket etmek üzere olan gemiye bindiler. Gemi sahipleri Hazreti Hızır'ı tanıdıkları için ücret almadılar. Gemi hareket ettikten bir süre sonra Hazreti Hızır Aleyhisselâm eline bir keser alarak ambar kısmına indi. Elindeki bu keserle geminin zeminindeki tahtaları sökmeye başladı. Derken gemide küçük bir delik açtı. Gemi delinince biraz su alıp yan tarafa yatık olarak gitmeye başladı. Hazreti Musa, gördüğü bu ilginç harekete dayanamayıp,

– Sen ne yaptın? Durup dururken senden ücret bile almayan bu insanların gemisini deldin. Gemidekilerin boğulmasını mı istiyorsun? Gerçekten çok yanlış bir iş yaptın, dedi.

Hazreti Hızır:

– Sana demedim mi, benimle arkadaşlığa sabredemezsin diye?

Hazreti Musa verdiği sözü hatırladı.

– Unuttuklarım yüzünden benim kusuruma bakma! Bana zor şartlar yükleme ve beni kınayıp azarlama, dedi.

Zira Hazreti Musa, Hızır Aleyhisselâma verdiği sözü gerçekten unutmuştu. Tam bu sırada Allah'ın hikmeti bir serçe kuşu gelip geminin kenarına konuverdi. Kuş, bu iki büyük insanın yakınına gelmişti. Bir süre bekleyip denize doğru uçtu ve gagasıyla bir damla su alıp tekrar havalandı. Az sonra da gözden kaybolup gitti. Hızır Aleyhisselâm bunun üzerine,

– Bak ey Musa, dedi. Allah'ın sonsuz ilmini şu denize benzetirsek, ikimizin bilgisinin toplamı, ancak kuşun aldığı bir damla su kadardır.

Bu sırada gemi kıyıya yanaştı ve iki kutsî yolcu gemiden inip tekrar sahil boyunca yürümeye başladılar. Bu sırada oralarda oynayan çocuklar gördüler. Hızır Aleyhisselâm çocuklardan birini tutup öldürdü.

Hazreti Musa buna çok üzüldü.

– Tertemiz, hiçbir suçu günahı olmayan çocuğu nasıl olur da öldürürsün. Doğrusu sen gerçekten çok kötü bir iş yaptın, dedi.

Hızır Aleyhisselâm, oldukça sakin bir ses tonuyla,

– Sana, benimle yolculuk etmeye tahammül edemezsin demedim mi?

Musa Aleyhisselâm, verdiği sözü hatırladı.

– Bundan sonra sana itiraz edersem, o zaman yolculuğumuz son bulsun, dedi.

Yine yollarına devam ettiler. Bir köye geldiler. Hem çok yorulmuş hem de acıkmışlardı. Köy halkından yiyecek istediler. Fakat o ne talihsizlik ki bu iki kutlu yolcuyu hiç kimse misafir etmedi. İki güzel insan, aç ve yorgun köyde dolaşmaya devam ettiler. Derken, yıkılmaya yüz tutmuş yan yatmış bir duvar gördüler. Hızır Aleyhisselâm bu duvarı eliyle düzeltti, tamir etti. Duvar eskisinden çok daha sağlam bir hâle geldi.

Hazreti Musa yine dayanamayıp merak içinde sordu.

– Bu köylüler bizi ne misafir ettiler ne de yiyecek verdiler. Durum böyleyken sen onlardan birinin yıkılmak üzere olan duvarını tamir ettin. Buna karşılık bir ücret almayacak mısın?

Hazreti Hızır, Musa Aleyhisselâmı tekrar uyardı.

– Sana, benimle yolculuk yaparken gördüklerine sabredemezsin. Ben bir açıklama yapmadan hiç soru sormayacaksın, dememiş miydim.

Hazreti Musa Aleyhisselâm, son derece nezaketli bir tavırla,

– Haksızlığa dayanamadım. Sözümü unuttum, lütfen kusuruma bakma, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Hızır Aleyhissselam yaşadıklarını Hazreti Musa'ya açıklamaya başladı.

– Burada seninle arkadaşlığımız sona ermiştir. Anlayamadığın olayları sana şimdi açıklayayım: Geçtiğimiz yol üzerinde, sağlam gemilere el koyan zalim bir kral vardı. Gemi, rızkını zor kazanan birkaç yoksul kardeşe aitti. Onu delmekle gemiyi kusurlu hâle getirdim. Kralın adamları arızalı gemiye dokunmadılar. Sonuçta gemiyi zalimlerin elinden kurtardım. Böylece fakir gençlere yardımda bulundum. Onların iyiliğine de iyilikle karşılık vermiş oldum. Gençler daha sonra

geminin o kısmını tamir ederek uzun yıllar onunla geçimlerini sağladılar.

Öldürdüğüm çocuğun annesi babası çok iyi kalpli ve dürüst insanlardı. Çocuk ise büyüdüğünde onları azdırıp yoldan çıkaracak, anasına babasına kötülük edecekti. Yüce Allah, o ana ve babaya acıdı. Benim bunu yapmamı diledi ve çocuğun şerrinden ana babasını korudu. Hem Cenab-ı Hak onlara daha hayırlı ve güzel ahlaklı bir evlat verecek.

Yan yatmış ve yıkılmak üzere olan bu duvar ise iki yetim çocuğa aitti. Duvarın altında, çocuklara ait babalarından kalma bir hazine vardı. Çocukların babası salih bir kişiydi. Evlatlarına miras olarak duvarın altına gömdüğü hazineyi bırakmıştı. Duvar yıkılsaydı bu hazine ortaya çıkacaktı. Henüz küçük olan bu çocukların malı başkaları tarafından harcanacaktı. Rabbimiz, bu çocukların büyümesini ve kendi elleriyle hazinelerini çıkarmalarını diledi. Ben Rabbimin emriyle düzelttim duvarı. Böylece iki yetim çocuğa iyilik etmiş oldum. Gördüğün gibi ya Musa, bütün bunları kendi kafamdan yapmadım. Bunlar, Yüce Allah'ın emri ve bildirmesiyle oldu.

* * *

SADAKA

Şehrin kenar mahallesinde yaşayan fakir bir adam vardı. Adam, çoluk çocuğunu zor geçindirse de Allah'a şükreder sıkıntılarından dolayı hiç şikâyetçi olmazdı. Bir gün yolda giderken karşısına

kendisinden daha fakir bir yolcu çıktı. Üstü başı yırtık, perişan hâldeki bu adam, aslında Allah'ın görevli bir meleği idi. Yüce Allah, kulunu imtihan etmek için bir meleğini bu şekilde göndermişti fakir kulunun yanına. Muhtaç yolcu kılığındaki melek, bu fakir adama selâm vererek şöyle dedi.

– Bak kardeşim, ben bir yolcuyum. Yolda gelirken eşkıyalar önümü kesip mallarımı aldılar. Eziyet edip bu hâle getirdiler. Bakıyorum ki senin durumun da pek iyi sayılmaz. Ancak yine de yardımına ihtiyacım var. İmkânın varsa, Allah rızası için bana yardım et.

– Geçmiş olsun, dedi fakir adam üzülerek. Canınız sağ ya, buna şükredin. Daha kötüsü de olabilirdi. Elimden geldiğince size yardım ederim tabi.

Sonra da elini cebine atıp iki gümüş para çıkardı. Bunlardan birisi çoluk çocuğunun o günkü rızkı içindi. Diğerini durumuna çok acıdığı bu muhtaç yolcuya verdi. Sözün kısası parasının yarısını Allah rızası için bir ihtiyaç sahibine vermiş, onunla paylaşmıştı. Üstelik bunu yaparken daha büyük bir yardım yapamamanın ezikliği içinde,

– Kusuruma bakmayın, benim imkânım bu kadar. Allah sizin yâr ve yardımcınız olsun. Üzülmeyin, her şey düzelir. Dünya malı bu bir gider bir gelir, deyip onu teselli etti.

Yolcu kılığındaki melek bu davranıştan çok memnun olmuştu. Fakir adama,

– Rica ederim, çok memnun oldum. Allah da sizden memnun olsun, malınızın bereketini artırsın. Bu fakir hâlinizle varlığınızın yarısını vererek servetinizi benimle paylaştınız. Daha ne yapacaksınız. Teşekkür ederim, kalın sağlıcakla, diyerek oradan uzaklaştı.

Bu defa da aynı şehirdeki en zengin adama gitti görevli melek. Ondan da aynı yardımı isteyecekti. Tam bu esnada zengin adam, saray gibi güzel evinde bir din görevlisiyle sohbet ediyordu. Kapıdaki hizmetlisi, yaralı bereli hâlde, yırtık pırtık elbiseli bir yolcunun kendisiyle görüşmek istediğini iletti. Zengin adam bu yolcunun içeri alınmasını emretti.

Selâm verip içeri giren bu garip adam, fakire ne söylediyse zengine de aynısını anlattı. Sonunda,

– Allah rızası için bana yardımcı olabilir misiniz, deyince zengin adam din görevlisine dönerek,

– Şunları görüyor musun hocam? Günde kaç tanesi gelir gider bunların. Hep de aynı şeyi söylerler, dedi. Pek çok fakiri küçümsediği gibi onu da hor ve hakir gördü.

Din görevlisi, sohbet ettiği zengin adamın bu tavrından rahatsız olsa da olgun bir tavırla,

– Siz yine de Allah rızası için verin ki Allah da size versin, dedi.

– Zaten hiç birini boş çevirmiyoruz hocam, diye cevapladı. Bu söz ve tavırlarıyla gösterişe kaçıyor, âdeta verdiğini başa kakıyordu. Bu sırada kasasından bir kese çıkarıp kendini beğenir eda ile uzatarak,

– Al bakalım dilenci. İçinde tam yüz lira var. Bu kadarını kimse vermez, dedi.

– Allah razı olsun, Allah kazancınıza bereket versin, dedi garip yolcu. Lâkin ben dilenci değilim. Size baştan hâlimi anlatmıştım. Keşke böyle söylemeseydiniz.

– Baksana hocam, şu dilencilerin nankör ve bilgiç tavırları yok mu, beni çileden çıkarıyor doğrusu, dedi. Sonra da bu garip yolcuyu küçümser sözlerle azarlayıp artık gitmesini istedi.

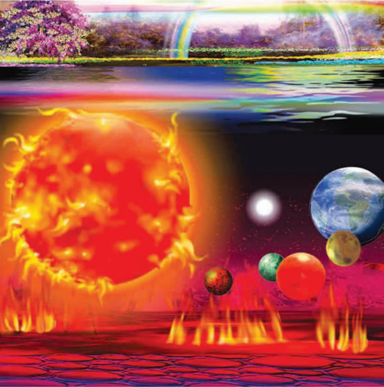
– Böyle yapmanız doğru değil, dedi din görevlisi. Adam gerçekten de doğru söylüyor olabilir. Vermeniz güzel ama başa kakmanız ve böyle konuşmanız sevabını azaltabilir. Unutmayın ki muhtaçlara verdikleriniz sanki Allah'a borç vermek gibidir. O, sizin ihtiyacınız olduğunda size bu borcu hakkıyla ödeyecektir.

Garip yolcu, bu sözleri işitirken kapıdan çıkmak üzereydi. Din görevlisini tasdik ederek,

– Evet, gerçekten de siz bana değil, Allah'a verdiniz. Hocamız doğru söylüyor, diyerek hızla oradan uzaklaştı.

Yüce Allah, böylece bir şehrin en fakiri ile en zenginini bu konuda imtihan etti. Sonunda fakir kulunun davranışından razı oldu ve o kulunu ödüllendirdi. Zengin adam bir değil yüz bin verse de aynı sevabı kazanamadı. Üstelik tavır ve davranışlarından dolayı Yüce Rabbinin hoşnutluğunu da elde edemedi. Çünkü yapılan iyiliğin sadece Allah rızası için yapılması Yüce Rabbimizin katında çok değerliydi.

* * *

ARAYIŞ

Bilirsiniz ki her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı vardır. Tabiatta kışın bir çeşit ölüm yaşayan varlıklar, ilkbaharda Allah'ın izniyle yeniden hayata kavuşur. Toprağın altındaki hayvanlar

uyanır, tohumlar çimlenip gün yüzüne çıkar. Kar çiçekleri boy gösterir, ağaçlar çiçek açar, etraf rengârenk güzelliklerle dolar. Bütün bunlar öldükten sonra dirilmenin bu dünyada bize gösterilen misalleridir.

Bir gün gelir ki Allah'ın izniyle kıyamet kopar. Yüce Allah, ilk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem'den en son insana kadar gelip geçmiş bütün insanları mahşer meydanında toplar. Burası, hayal edemeyeceğimiz kadar geniş bir alandır. Artık her insanın dünya hayatında yaptıklarının hesabını bir bir vereceği an gelmiştir. Öyle bir hesap günü ki iyilik ödülsüz kalmaz, kötülükler de cezasız kalmaz. Hiç kimseye de en küçük bir haksızlık yapılmaz.

Mahşer meydanı, ilk insandan kıyamete kadar gelen bütün insanları içine alacak kadar büyüktür. Bununla birlikte başka ilginç özelliklere de sahiptir. Mesela bu meydana çıkan bir insan, rahatlıkla diğer bütün insanlar tarafından görülür. Seslense, sesi bütün insanlar tarafından duyulur.

İnsanlar büyük bir heyecan ve endişe içinde bu hesabı beklerken bir ara güneş onlara

iyice yaklaştırılır. Neredeyse sıcaktan insanların beyni kaynayacak hâle gelir. Elbette insanoğlu bu zorluklar karşısında telaşa ve korkuya kapılır. İçten içe kendilerini kurtaracak birini ararlar. Bu, öyle biri olmalıdır ki Allah katında hatırı sayılsın, sözü geçsin, duası kabul olsun. Allah'ın çok sevdiği ve her dileğini kabul ettiği birini bulmaları lazımdır. Derken mahşerdeki bir grup insan aralarında konuşmaya başlar. Bu derde bir çözüm bulmak için şöyle derler.

– Niçin gidip sıkıntımızı Yüce Rabbimize anlatacak bir kurtarıcı aramıyoruz? Bize aracılık yapacak değerli birini bulmalıyız.

İçlerinden biri,

– Atanız Hazreti Âdem'e gidip O'ndan yardım isteyin, der.

Bunun üzerine bir grup insan hemen Âdem Aleyhisselâmın yanına gider ve O'na,

– Ey Âdem, sen hepimizin atasısın. Yüce Allah, seni kudret eliyle yaratıp kendi ruhundan üfledi. Melekleri dahi sana secde ettirdi. Seni cennetine yerleştirdi. Bizi mahşerin şu dehşet ve sıkıntısından

kurtarması için Yüce Rabbine yalvarmaz mısın? Bize bu konuda bir aracılık yapar mısın, dileğinde bulunurlar.

Hazreti Âdem Aleyhisselâm, onların durumuna acır, ancak kendisini hesaba çekerek Rabbine karşı kusur işlediğini söyler. Bu yüzden cennetten çıkarıldığını anlatır. Onlara, "Siz en iyisi Hazreti Nuh'a gidin." önerisinde bulunur.

Bunun üzerine hemen Tufan Peygamberi Hazreti Nuh Aleyhisselâmı bulurlar ve O'na,

– Ey Nuh! Yüce Allah senden "çok şükreden kul" olarak bahsetmişti bize. Şu mahşerin sıkıntılarından bizi kurtarması için Rabbimize dua eder misin? Bizim için bir aracılık eder misin, derler.

Hazreti Nuh da onların durumuna üzülür. Ancak, Yüce Allah'ın kendisine tanıdığı dua hakkını dünyada iken kullandığını açıklayıp,

– Siz, en iyisi İbrahim Peygambere gidin. Belki o size yardımcı olabilir, der.

Bunu duyunca hemen O'na giderler ve telaşla,

– Ey İbrahim! Sen Allah'ın dostu olan bir peygambersin. Allah katında duaların makbuldür.

Bizim için dua et de mahşerin şu dehşet ve sıkıntılarından kurtulalım, derler.

Peygamberler elbette günah işlemezler. Lâkin Allah'ın büyüklük ve azametini düşünür, çok hassas davranırlar. Kendilerini hesaba çeker ve kusurlu görürler. Bu onların büyüklük ve değerini gösterir. Hazreti İbrahim Aleyhisselâm da onlara yardımcı olamayacağını belirterek üzüntü içinde,

– Benim Rabbime karşı işlediğim kusurlarım var. Vay benim hâlime, diyerek kendini hesaba çeker. Sonra da onlara bir kurtuluş kapısı gösterir.

– Siz iyisi mi Musa Peygambere gidin. Ondan bir yardım isteyin, der.

Musa Aleyhisselâma giden topluluk,

– Ey Musa, Sen Allah'ın resûlüsün. O, seninle konuştu ve sana yüksek dereceler verdi. Bizim için Yüce Rabbine bir dua et de şu sıkıntılardan kurtulalım, der.

– Bu işin ehli ben değilim, der Hazreti Musa. Kendi hatalarından söz ederek bu dua ve aracılığa lâyık olmadığını izah eder. Sonunda onlara Hazreti İsa Peygambere gidip O'ndan yardım istemelerini tavsiye eder.

Hazreti İsa Mesih'in yanına koşan topluluk bir medet ve yardım umarak,

– Ey İsa! Sen Allah'ın resûlüsün. Yüce Allah'ın Hazreti Meryem'e ulaştırdığı bir "Ol!" emriyle babasız dünyaya geldin. Henüz beşikte iken Allah'ın lütfuyla konuştun. İnsanlara hakikati anlattın. Allah sana şifalı bir nefes verdi, mucizelerle donattı. Şu hâlimize bak. Yüce Rabbine bu dertlerden kurtulmamız için bir dua et. Bize bu konuda bir aracılık ediver lütfen, derler.

Hazreti İsa Aleyhisselâm da üzüntü içinde onlara yardımcı olamayacağını belirtir. Allah'ın bu mahşer günündeki gazabından söz eder. Bu şefaatin kendisine ait olmadığını, asıl kendisinin şefaate ihtiyacı olduğunu belirtir. Sonra da onlara en büyük kurtuluş çaresini gösterir.

– En iyisi siz, Nebiler Sultanı Hazreti Muhammed'e gidin. O'ndan yardım isteyin, der.

Mahşer halkı, o kapıda da umduğunu bulamaz. Ancak, en güzel ve en doğru adresi öğrenir. Öyle birini bulurlar ki kâinattaki her şey O'nun yüzü suyu hürmetine yaratılmıştır. Son bir ümitle

iki cihan güneşi, Kâinatın Efendisi ve Nebilerin Sultanı Hazreti Muhammed'in yanına gelirler.

– Ey Muhammed! Sen Allah'ın en son resûlüsün. Yüce Rabbimiz, Senin gelmiş geçmiş bütün hatalarını bağışlamıştır. Bizim için Yüce Allah'a dua et. Bize bir aracılık ediver de şu çetin sıkıntılardan kurtulalım, derler.

İşte o zaman Hazreti Muhammed Aleyhisselâm kalkıp arşın bulunduğu tarafa yürür. Bütün bir insanlığa şefkatle gerilerek secdeye kapanır. Rabbinin o güzel isimlerini anar. O'na hamdeder, O'nun karşısında âdeta iki büklüm olur. Secdeden başını kaldırmaksızın uzun müddet dua ve yakarışta bulunur.

Yüce Allah O'na,

– Ey Muhammed, başını kaldır. Bugün Sen ne istersen hepsi verilecektir. Şefaat iste şefaatin kabul edilecektir, buyurur.

Bunun üzerine peygamberlerin sonuncusu Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem) şu dilekte bulunur Yüce Allah'tan,

– Ey Yüce Rabbim, ümmetimi isterim! Ümmetimi bağışla! Ey Rabbim ümmetimi isterim, ümmetimi bağışla, diye yalvarıp yakarır.

Yüce Mevla bu duaları kabul eder ve O'na şöyle nida eder:

– Ümmetinden hesaba çekilmeyecek olanları en sağdaki cennet kapısından içeriye al.

Kainatın Efendisi de kilometrelerce genişlikteki bu büyük kapının önünde bekleşen ümmetini görür. Onları Allah'ın izniyle içeri alır.

* * *

BEREKETİN SIRRI

Çok eski zamanlarda Sakr isminde bir tüccar vardı. Kuru gıda ticareti yapar; buğday, arpa, nohut, mercimek gibi ürünleri alır satardı. Sakr,

çok çalışır, fakat asla dünya malı için hırs göstermezdi.

Kazandığına razı olurdu. Üstelik onun herkes tarafından çok sevilen bazı güzel huyları vardı. Bir kere Sakr, çalıştırdığı işçilerinin hakkını onların alın teri kurumadan öderdi. Herkes ondan memnundu. Kimseye haksızlık yapmamaya özen gösterirdi. Öyle dürüsttü ki doğru konuştuğunda malı satılmayacak olsa bile, o dosdoğru olmaktan vazgeçmezdi. Kaybetme pahasına dahi asla en küçük bir yalan söylemezdi. Şartlar ne olursa olsun müşterisini asla aldatmazdı. Kısacası herkesin gıpta ettiği örnek bir tüccardı. Diğer esnaf arkadaşları dahil herkes onu çok severdi.

Sakr, sabırla ticarete devam etti. Zamanla işlerini ilerletti. Artık başka ülkelere de kervanlar dolusu mal satar hâle geldi. Büyük ticaretler yaptı. Sonunda Allah'ın lütfuyla zengin oldu. Gerçi onun asıl zenginliği ahlâkının güzelliği idi. Sadece müşterilerine değil bütün insanlara karşı güler yüzlü ve tatlı dilliydi. Bütün bu manevî zenginliğinin yanında para, mal, mülk yönüyle de zengin olmuştu. Gün geçtikçe ticareti bereketleniyor, başarısı arttıkça artıyordu.

Etrafındaki esnaf arkadaşları, onun işlerinin bu kadar bereketli olmasının temelinde yatan gerçeği çok merak ediyorlardı. Belki yanlış anlaşılır diye bu durumu ona sormaya da çekiniyorlardı doğrusu. Bir gün içlerinden birisi,

– Ben, Sakr'a nasıl bu kadar zengin olduğunun sırrını soracağım, dedi. Merak ve heyecan içinde kalkıp Sakr'ın dükkânına gitti. Sakr, adamı güler yüzle karşıladı. Ona ikramda bulundu. Bir süre sonra adam, Sakr'a şöyle bir soru sordu.

– Efendim! Merakımı lütfen mazur görün. Size bir şey sormak istiyorum. Bu sadece benim değil, aynı zamanda bütün esnafların ve çevredeki diğer arkadaşların merak ettiği bir husustur. Bu kadar zengin olmanızın, işlerinizin bu denli iyi olmasının sebebini neye bağlıyorsunuz? Bu işin sırrı nedir Allah aşkına?

Sakr, gülümseyerek şöyle cevap verdi.

– Yıllardan beri terk etmediğim bir huyum vardır. Dükkânımı hep sabah erkenden açarım. Seher vakti geldiğinde benim dükkânım daima açıktır. Seherler günün en bereketli saatleridir. Bu saatlerde asla uyumam. Yatarken üzerime güneşin

doğmamasına özen gösteriyorum. Şimdiye kadar bunu hiç aksatmadım. Zannediyorum bu hareketimden dolayı Rabbim ticaretimi bereketlendirdi. Sonunda beni böyle büyük servet sahibi yaptı. Bu tamamen O'nun lütfudur. Önemli olan bu serveti yine O'nun yolunda kullanabilmektir. Sonuçta dünya malı hepsi de geçici değil mi kardeşim?

Adam, bu cevaba hayran kaldı. Demek bereketin sırrı böyle ince bir ayrıntının içinde gizliydi. Doğrusu alacağı dersi almıştı. Hemen gidip bu sırrı bütün esnaf arkadaşlarıyla paylaşmalıydı...

* * *

ÜÇ DÜĞÜM

Bir zamanlar uzak diyarlarda ibadetlerine çok düşkün bir genç yaşardı. Bu genç adam namazını özene bezene kılardı. Bilhassa seherlerde kalkıp

sabah namazını kılmayı asla ihmal etmezdi. Hatta daha erken kalkıp gece ibadeti yapmayı da çok arzu ederdi. İbadetin manevî lezzeti ruhunu iyice sarmıştı. Sarmıştı sarmasına ama onun yanında bu duruma çok üzülen biri vardı: Tabi ki o da şeytandı. Çünkü şeytan, bir kulun Allah'a yakınlaşmasını, O'nu sevip kulluk etmesini asla istemezdi. Zira şeytanın görevi insanları böyle bir güzellikten uzaklaştırmaktı.

Genç adam sabah namazına erkenden kalkmak, hatta gece yarısı namaz kılmak ve dua etmek istiyordu. Her zamanki gibi abdestli olarak sağ yanı üzerine yattı. Yüce Allah'a dua ederek gözlerini yumdu. O aklına böyle güzel şeyleri koymuştu, şeytan da aklına başka şeyleri koymuştu: Ne yapıp edecek, bütün maharetlerini kullanacak, bu gencin gece kalkmasını önleyecekti. Öncelikle vesvese vererek ona uykusunu tatlılaştırmak istedi. Bunun için,

– Uyu delikanlı uyu. Rahat uyu ve dinlen. Önünde çok uzun bir gece var. İyi dinlen ki sonra rahatça kalkabilesin. Hem daha çok erken, biraz sonra kalkarsın, diyerek âdeta onunla gece ibadeti

arasında düğüm attı. Bu düğümü üst üste üç defa tekrarladı. Delikanlının hedefine ulaşması için bu üç düğümü de çözmesi gerekiyordu. Ancak bu o kadar da kolay bir şey değildi. Acaba nasıl başaracaktı?

İyi niyetli ve azimli genç, şeytanın vesveseleriyle derin bir uykuya dalmıştı. Vakit de epeyce ilerlemişti. Biraz daha uyusa, geceyi geçirecek ve ibadeti kaçıracaktı. Hele sabah namazını da kaçırırsa hâli nice olurdu? Zaten bu endişelerle yatmış, sanki zihninde böyle bir saat kurmuştu. Bu düşüncelerle aniden yatağından fırladı.

– Hemen kalkmalıyım. Yoksa vakit geçecek, dedi. Bu şekilde delikanlı ilk düğümü çözmüş oldu. Hiç tembellik yapmadan gidip güzel bir abdest aldı. Abdest alınca ikinci düğüm de çözüldü. Sonra kıbleye yönelerek onu Rabbinin huzuruna götürecek seccadesine bindi. "Allahuekber!" diyerek namaza başladı. Böylece üçüncü düğümü de çözüp Yüce Mevla'nın huzuruna vardı.

Şeytan ise üzüntüsünden kahroldu.

– Asla pes etmeyeceğim. Belki bugün seni yenemedim. Lâkin en yakın zamanda bunun intikamını

senden alacağım. Alamazsam bile kandıracak başka insanlar bulurum. Onları Allah'tan uzaklaştırmak için düğüm üstüne düğüm atarım, diyordu.

Genç adam ibadetini tamamlamıştı. Allah sevgisinden gözyaşları içinde O'nun adını anmış ve bütün insanlık için uzun uzun dua etmişti. Sonunda güneş doğdu. Artık bu gencin içi görevini yapmış olmanın huzuruyla doluydu. Kendisini alabildiğine dinç ve ferah hissediyordu. Üstelik, bunun meyvesini gün boyu da aldı. Çünkü seher vaktini ibadetle değerlendirdiği zaman o gün delikanlı için çok bereketli oluyordu.

* * *

ŞÜKÜR KÖŞKÜ

Uzak diyarlarda mutlu yuvasında hanımı ve çocuklarıyla birlikte yaşayan bir genç vardı. Her baba gibi o da evlatlarını çok seviyordu. Günlerden

bir gün henüz bebek denebilecek yaştaki en küçük çocuğu hastalandı. Gün geçtikçe sararıp soluyor, hastalığı günden güne artıyordu. Anne ve babası onun iyileşmesi için ne yaptılarsa fayda etmedi. Sonunda bu güzel çocuk vefat etti, ruhu cennetlere uçup gitti. Şefkatle dopdolu olan anne ve babasının gözleri yaşla doldu. Kalpleri mahzun oldu. Ancak hiç isyan etmediler. Bu bebeği onlara lütfeden Yüce Mevlanın taktirine razı oldular.

Çocuğun babası eşine şunları söyledi.

– Çok iyi biliyorsun ki bu bebek bize Allah'ın bir emanetiydi. Her şeyin yegâne sahibi, emanetini almak istedi ve aldı. Hem sabredersek ahiret aleminde bizim için bir şefaatçi olur. Üstelik Yüce Rabbimiz lütfedip bizi cennete alırsa orada onu sonsuza kadar sevme imkânımız olacak. Eğer biz Allah korusun cezalandırılsak o zaman belli zamanlarda evladımızı görmek için yine cennete gideceğiz. Allah'ın her takdirinde inananlar için mutlaka bir hayır vardır.

– Haklısın galiba, dedi bebeğin annesi. Hem cennette evlat sevmek herkese nasip olmaz. Her hatırası gözümün önünden gitmiyor. Rüyalarımda onunlayım. İnşallah orada mutludur. Hem

Rabbimiz onu bizden daha çok seviyor. En iyisi biz evladımız için dua edelim.

Bu güzel davranış, Allah katında ne büyük kazançlara vesile oluyordu. Sonsuz ilim sahibi Yüce Allah bu çocuğun ölümünden sonra meleklere,

– Ey Meleklerim! Kulumun evladını, ciğerparesini elinden aldınız. Kulum bu durum karşısında ne yaptı, neler söyledi, diye sordu.

Melekler, Allah'ın her şeyi hakkıyla bildiğinin şuuru içindeydiler. Edeple şöyle dediler.

– Allah'ım! Bu kulun başına gelene sabretti. "Biz Allah'a aitiz. O'ndan geldik yine O'na döneceğiz." diyerek Sen'in takdir ettiğine razı oldu. Hamdetti ve Sana bağlılığını dile getirdi, dediler.

Yüce Allah aslında bütün kullarının her durumunu, geçmiş ve geleceğini çok iyi bilmektedir. Ancak bunu meleklerine göstermesi ve bizlere de ibret olması için sormaktadır. Meleklerin bu cevabına karşılık Yüce Mevla şöyle buyurdu.

– Bu kulum için cennette bir köşk yapın. Bu köşkün adını da 'Hamd (Şükür) Köşkü' koyun.

* * *

ÜÇ YÜZ YIL

"Ben gideyim ki Ahmed gelsin, kâinata rahmet gelsin." diye müjdeyi verip gitmişti Hazreti İsa Aleyhisselâm. Şifalı nefesiyle Allah katından mucizeler göstermiş, insanlara hak ve hakikati anlatmıştı.

Görevini tamamlayınca da Yüce Allah, Hazreti İsa'yı göklere çıkarıvermişti. O dönemde hak din Hıristiyanlıktı. Lâkin Hazreti Mesih Rabbinin huzuruna gittikten sonra bu din yavaş yavaş unutulmaya başlamıştı. İnsanlar bir tek Allah'a inanmayı bırakıp eski cahilliklerine geri dönüyorlardı. Git gide putperestlik yaygınlaştı. İnsanların çoğu Allah'ı bırakıp elleriyle yaptıkları putları övmeye başladı. Krallar, dünya hayatının eğlencelerine daldı ve halka zulmetmeye başladı. Öyle zulümler başladı ki hiç kimse Allah diyemez, Hazreti İsa'dan ve Hazreti Meryem'den bahsedemez olmuştu. Öldükten sonra dirilmeye inanmıyor, hatta bunu savunanlarla alay ediyorlardı.

İşte Allah'ın dinine uymanın böylesine zor olduğu bir dönemde ülkenin birinde Dakyanus isimli çok zalim bir kral vardı. Dakyanus putlara tapar, Allah'a inananlara türlü eziyetler ettirirdi. Oysa sarayda bulunup ülke yönetiminde söz sahibi olan altı yiğit vardı ki bunlar Yüce Allah'a gönülden inanıyorlardı. Bu gençler, inançlarını gizliyor, mecburen ibadetlerini de gizlice eda ediyorlardı.

Gün geldi bu yiğitlerin bir tek Allah'a iman ettikleri anlaşıldı. Gerçeği öğrenen zalim

Dakyanus, iman eden gençleri çağırdı. İnançlarından hemen vazgeçmelerini, aksi takdirde işkence edip onları öldüreceğini söyledi. Genç yiğitler, Allah'ın bir ve benzersiz olduğunu açıkça anlattılar. Cansız bir puta saygı göstermenin yanlışlığını cesurca söylediler zalim kralın yüzüne. Üstelik ne olursa olsun asla dinlerinden dönmeyeceklerini açıkladılar. Gerçekten bu gençler Allah'a gönülden bağlanmışlardı. Allah da onların imanını artırmış, kalplerine güç kuvvet vermişti.

Dakyanus, sarayın tepkisinden çekinerek önceleri bu gençlere bir şey yapamadı. Ancak bu altı genç adam, daha fazla bu ortamda kalamayacaklarını biliyorlardı.

Bir gün sarayın içinden şehre açılan bir tünelden geçerek kaçmayı başardılar. Şehrin dışında büyük dağa doğru ilerlediler. Yolda, Allah'a inanan bir çobana rastladılar. Düşüncelerini ona da anlattılar. Çoban da Kıtmir isimli köpeğiyle birlikte onlara katılınca ekip tamamlanmıştı: Yemliha, Mekselina, Mislina, Mernuş, Debernuş, Sâzenuş ve Kefeştetayyuş. İman eden bu yedi genç, sadık köpekleri Kıtmir'i de yanlarına alarak dağın eteğindeki mağaraya girdiler. Orada hep birlikte şöyle

dua ettiler: "Ey Yüce Rabbimiz, katından bize bir rahmet ver. Şu davamızda doğruluk ve muvaffakiyet ihsan eyle bizlere."

Bu duadan sonra dinlenmek için mağaranın geniş dehlizinde uzandılar. Yüce Allah, sevdiği bu yedi kutlu insanı derin bir uykuya daldırdı. Mağaranın ağzı kuzeye bakıyordu. İçeriye güneş ışığı girmediği için dıştan bakılınca hiçbiri fark edilmiyordu. Köpekleri Kıtmir de mağara girişinde ayaklarını yaymış vaziyette duruyordu. Dıştan bakıldığında herkesin kolay kolay yaklaşamayacağı ürkütücü bir manzara vardı. Yüce Mevla, engin rahmetiyle onları korudu. O'nun lütfu ve mucizesiyle, mağaradakiler tam üç yüz yıl uyudular. Allah'tan bir rahmet eseri olarak, uzun süre yerde uyurken yanları ezilmesin diye bir sağa bir sola çevrilip durdular. Dıştan bakılsa neredeyse onların uyanık oldukları sanılırdı.

Üç yüz yıllık uykudan sonra bir gün ikindi vakti Allah'ın izniyle uyandılar. Üstleri kısmen toz ve topraktı. Uyandıklarında birisi sordu.

– Ne kadar uykuda kaldık biz?

– Bir gün ya da bir günden daha az dedi arkadaşı. Diğerleri,

– Ne kadar uyuduğumuzu ancak Allah bilir, dediler. Sonra aralarında şöyle bir konuşma geçti.

– Neyse, bunu bırakalım da karnımızı doyurmaya bakalım. Çok acıktık.

– Haklısın. Şu parayı alsın da şehre gitsin birisi. Hangi yiyecek hoş ve helâl ise ondan bize alsın.

– Şehre gidecek olanımız çok dikkatli olsun. Alabildiğine tedbirli davransın. Sakın bulunduğumuz yeri hiç kimseye bildirmesin. Yoksa kendilerine döndürmek için bize türlü eziyetler yaparlar.

Derken en cesur olanları parayı alıp şehre gitmek üzere yola çıktı. Arkadaşları onu dualarla uğurladı. Yemliha adındaki bu genç, yolda giderken birçok değişikliğe şahit oldu. "Aman Allah'ım diyordu, buralar nasıl da değişmiş böyle!" Bir günde bu kadar değişiklik nasıl olur. Harabeye dönen bir köy, yol kenarında bir mezar ve daha önce orada bulunmayan ağaçlar… Şehre yaklaştıkça iyice şaşırıp hayretler içinde kaldı. Yollar ve şehrin etrafı bir hayli değişmişti. Nihayet şehre girdi. Hayret ve şaşkınlığı artmaya devam ediyordu. Çünkü şehrin girişi, evler, insanlar çok değişik geliyordu ona. Üstelik insanlar arasında selâmın yayılması

ne tuhaftı. Kimileri Hazreti İsa'nın mucizelerinden söz ediyor ve Hazreti Meryem'i anlatıyorlardı. Bu durum, Yemliha'nın bütün bütün zihnini karıştırmıştı. "Yoksa bu gördüklerim bir rüya mı?" diye düşünmeye başladı. "Allah'ım sen bana yardım et." diye dua ediyordu içten içe. Ne olursa olsun tedbirli olmalı, latif davranmalı, kendini belli etmemeliydi.

Onların mağarada uyumaya başlamalarından sonra gitgide Hıristiyanlık yayılmıştı. Hatta din adamları, Hazreti İsa'nın muştuladığı son peygamberi anlatıyordu çevresindekilere. Son peygamber gelecek, Faran Dağları'nda zuhur edecek ve O'nun adı "övülmüş" anlamında Ahmed olacak diyorlardı. O'na uyanların insanların en hayırlısı olacaklarını haber veriyorlardı. Aslında bu haberler, Hazreti İsa'nın dünyada iken onlara verdiği müjdenin kulaktan kulağa dolaşmasıydı.

Yemliha, "Acaba yanlış bir yere mi geldim?" diye düşünerek şehrin adını sordu birisine. Bu isim doğruydu. Ancak hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yıllarca yaşadığı bu şehirde o kadar çok şey değişmişti ki ekmek alacağı bir fırın bulamadı. Derken birine sorup fırına vardı. Arkadaşları için epeyce

ekmek aldı. Ücretini ödemek için elindeki parayı fırıncıya uzattı. Fırıncı Yemliha'nın elindeki parayı görünce hayretler içinde kaldı. Onu baştan ayağa süzüp bu parayı nereden aldığını sordu. Onun doğru sözlerine de maalesef inanmadı tabi. Hatta onun bir define bulduğunu ve bunu gizlediğini zannetti. Hemen ilgililere şikâyet etti. Derken Yemliha saray görevlileri tarafından yakalanıp hükümdarın huzuruna götürüldü.

Saraya gittiğinde iyice şaşırmıştı. Putperest bir hükümdar yerine Allah'a inanan biri vardı. Allah'ın lütfuyla putperestliğin yerini yeniden Hıristiyanlık almış, öldükten sonraki büyük dirilişe iman eden bir toplum ortaya çıkmıştı.

Yemliha, sarayda uzun süren sorgulamalardan geçti. Verdiği cevaplar o kadar ilginçti ki duyanları hayret içinde bırakıyordu. Bu sırada bir tarihçi de orada hazır bulunuyordu. Takvimler 437 yılını gösterirken o, 137 yılında olduklarını söylüyordu. Derken, bir gün önce başlarına gelen olayı anlattı. Tabi ona göre bir gün önceydi ve aslında üç yüz yıl önceki bir gün idi bu. Ona niçin saraydan kaçtıkları sorulduğunda şöyle dedi.

– Çünkü biz, bir olan Yüce Allah'a inanıyor, putları reddediyorduk.

Sonra arkadaşlarının isimleri soruldu ona. Tarihçi bu isimleri iyi biliyordu. Yemliha'nın bu isimleri sayması oradakileri şaşırttı. Anlattığı her şey, onların bildiklerini destekliyordu. Üstelik samimiyeti her hâlinden belliydi. Önceleri etrafındakileri ikna etmede zorlanmıştı, ama sonunda Yemliha ve arkadaşlarının tam üç yüz yıllık bir uykudan uyandığı anlaşıldı. Mağara Ashabı'nın yaşadıkları dilden dile dolaşıyordu ve tarihçiler bu olayı çok iyi biliyordu. Lâkin bu gençlerin şehit oldukları sanılıyordu. Oysa Yüce Allah, öldükten sonra dirilme konusunda şüphelerin yayılmaya başladığı bir dönemde böyle ibretli bir hadise göstermişti insanlara. Tam üç yüz yıl uyuyan insanları, bir çeşit ölüm olan bu müthiş uykudan uyandırmıştı. Böylece, öldükten sonra dirilmenin gerçek olduğuna dair canlı bir işaret göstermişti onlara.

Yemliha'nın anlattıkları neticesinde başta kendisi ve hükümdar olmak üzere oradaki herkesin imanı kuvvetlendi. Olay, şehirdeki herkese duyuruldu. İnsanlar, bu durumun Kudreti Sonsuz Yüce Allah tarafından gösterilen bir mucize olduğunu

anladılar. Herkes Yemliha'nın arkadaşları olan diğer kahramanları görmek istedi. Hep birlikte bütün halk mağaraya doğru yürüdü. Bu yiğitleri ve yanlarındaki sadık bekçi olan Kıtmir adlı köpeği bizzat görüp hayretler içinde kaldılar. Gözyaşları içinde bu mucizeyi gösteren Allah'a şükrettiler. Hem mağarada uyuyan bu kahraman gençlerin hem de onları görenlerin imanları bir kat daha arttı.

Bir ara Yemliha ve arkadaşları, mağaraya tekrar girdi. Yemliha, arkadaşlarına Allah'ın nimetlerini hatırlattı. Dualarının kabul edildiğini, aciz ve sıradan insanlar olmalarına rağmen bu büyük nimetin kendilerine verildiğini belirtti. Bütün bu nimetlere çok şükretmeleri gerektiğini söyledi. Hepsi de gözyaşları içinde Yüce Allah'a şükrettiler, secdeye kapandılar. Az sonra da hemen oracıkta Allah'ın takdiriyle aynı anda vefat ettiler. Bu durum hadiseyi görenlerin imanlarını daha da artırdı. Çünkü bu mucize kendilerine gösterilmiş ve bizzat gördükleri gençler daha sonra aynı anda sonsuz yolculuğa çıkarılmıştı. Bütün bu yaşananlar, o dönemdeki binlerce insana, o günden günümüze kadar gelenlere ve kıyamete kadar gelecek olan herkese büyük bir ibret tablosu olarak kaldı.

* * *

KONUŞAN İNEK

Küçük bir köyde yaşayan fakir bir adam vardı. Bu adam, çiftçilikle uğraşır, geçimini topraktan elde ederdi. Kara sabanıyla toprağı sürüp tohum saçar, Allah ne verdiyse ürününü toplardı.

Bir çift öküzün yanında sütü sağılan bir de ineği vardı. İneğin sütü evdeki çoluk çocuğuna ancak yetiyordu. Bunlardan başka bir gelir ve geçim kaynağı da yoktu.

Bir gün bu fakir köylünün sermayesi olan iki öküzden biri öldü. Adam tek öküzle ortada kalakalmıştı. Bu, onun için gerçekten büyük bir imtihandı. Acaba şimdi ne yapacaktı? Yavaş yavaş tek öküzle mi devam etseydi çalışmasına? Yoksa borçla da olsa bir öküz daha mı alsaydı? Düşündü taşındı ve sonunda kararını verdi. "Evdeki inek ne güne duruyor? Öküzün yanına onu da koşarım sabana, birlikte çalışırlar." diye mırıldandı. Sözde bu meseleyi hâlletmiş ve rahatlamıştı bir an için.

Düşündüğü gibi de yaptı. Hemen ertesi gün ineği sabana koştu. Tarlayı sürerken bir ara ineğin gücünü denemek istedi. Tıpkı bir deveye ya da ata biner gibi onun üzerine bindi. Oysa ineğin bünyesi adamı taşıyacak güçte değildi. Zorluklar altında çalıştırılan ve hatta binek olarak kullanılan inek, sütten kesilirse evdekilerin hâli ne olacaktı?

Tam bu sırada Allah'ın izniyle inek dile geldi. Sahibine doğru bakarak şöyle dedi.

– İnsaf et! Biz bunun için yaratılmadık ki!

İnekten gelen bu ses, adamı çok etkiledi. Hayretinden donakaldı. Ne diyeceğini bilemedi. Hatasının farkına vardı. Bu bir binek değil, sadece bir inekti. Adam o anda ineğe ağır işler yaptırmaktan vazgeçti. Yüce Allah, her varlığı bir ölçü ve hikmetle yerli yerinde yaratmıştı. İnsanoğlunun hizmetine sunulan öküzün, atın, ineğin ya da diğer hayvanların yaratılış gayeleri birbirinden farklıydı. Kimisinin gücünden; kimisinin etinden, sütünden; kimisinin de yününden ya da yumurtasından yararlanmak gerekiyordu.

* * *

FİL ORDUSU

571 yılından önceydi. Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, henüz dünyayı şereflendirmemişti. Ancak beklenen o kutlu doğuma az kalmıştı.

O zamanlar Mekke'ye pek çok ticaret kervanı geliyordu. Bunun en önemli sebebi, Kâbe'nin orada bulunmasıydı. Hazreti Âdem'den beri mukaddes değerini koruyan Kâbe, o dönemde de ziyaretçi akınına uğruyordu. Tarihin çeşitli dönemlerinde yer yer yıpranan Kâbe, Allah'ın izniyle, Hazreti İbrahim ve oğlu Hazreti İsmail tarafından yeniden inşa edilmişti. Tüccarlar Mekke'ye geldiklerinde hem ticaret yapıyor hem de Kâbe'yi ziyaret ediyorlardı.

Arabistan'ın güneyindeki Yemen ise o dönemde Habeşistan'ın hakimiyeti altındaydı.

Habeşistan kralı Necâşi, Yemen'e yeni bir vali tâyin etmişti. Ebrehe ismindeki bu vali oldukça zalim ve acımasız biriydi. Üstelik kıskançlık ve fesatla doluydu. Mekke'ye ticaret kervanlarının gitmesini ve Kâbe'nin çokça ziyaret edilmesini bir türlü çekemiyordu.

Ebrehe, ne yapıp edip Mekke'ye giden ticaret kervanlarını ve Kâbe ziyaretçilerini Yemen'e çekmek niyetindeydi. Bunu gerçekleştirmek için çabalayıp durdu. Ayrıca San'a şehrini de ticaret merkezi hâline getirmek istiyordu. Bunun için burada büyük bir kilise inşa ettirdi. Ancak kiliseye ilgi beklediği kadar olmamıştı.

Bu sırada Ebrehe'nin Kâbe'ye düşmanlık beslemesine tahammül edemeyen birkaç Arap da hislerine kapılıp kiliseye girdiler. Ebrehe'nin tutumuna karşılık vermek için kiliseye zarar verdiler. Bunu öğrenen Ebrehe, daha çok öfkelendi. Kâbe'yi yıkacağına, taş üstünde taş koymayacağına yemin etti. Hemen büyük bir ordu hazırladı. Ordunun içinde atların ve develerin yanı sıra çok sayıda fil bulunuyordu. Bu ordu âdeta bir fil ordusu gibiydi. En önde de büyük bir fil vardı.

Ebrehe, Kâbe'ye doğru kin ve öfkeyle ilerlerken maalesef karşısına çıkan pek çok insanı katlediyordu. Kimilerini de Mekke'ye girişte yanına rehber almak üzere esir ediyordu. Puta tapma cehaletinden bir türlü kurtulamayan Taif'liler de Ebrehe ile işbirliği yaparak ona katıldılar. Sözde bu şekilde tanrı edindikleri Lat'ı koruyacaklardı. Ebrehe'nin fillerle destekli kalabalık ordusunun karşısında hiçbir ordu dayanamadı.

Mekke'deki Kureyşliler bu gelişe bakarak Kâbe'nin yıkılacağına inanmaya başladılar. Ebrehe'nin ordusu Mekke yakınında çadırlarını kurdu. Kurar kurmaz da hemen çevreye saldırıp Mekkelilerin develerini yağmaladılar. Peygamber Efendimiz'in

dedesi Abdülmuttalib'in iki yüz devesine de el konmuştu. O zamanlar Abdülmuttalip Mekke'deki Kureyş Kabilesi'nin reisiydi.

Ebrehe, Mekke'ye bir elçi gönderdi. Bu elçi Abdülmuttalip ve Kureyşlilerin diğer ileri gelenleriyle görüştü. Onlara, Kâbe'yi tavaf etmeyi bıraktıkları takdirde insanlara saldırmayacaklarını söyledi. Sadece Kâbe'yi yıkmak için geldiklerini, kendileri ile savaşmayacaklarını bildirdi.

Abdülmuttalip, kalkıp bizzat Ebrehe'nin yanına gitti. Aralarında şöyle bir konuşma geçti.

– Ey Ebrehe! Senin yanına develerimi istemek için geldim. Onlar benim ve ailemin geçim kaynağı. Adamların, develerime el koymuşlar. İsteğim hemen onları bana geri vermen.

– Hayret! Seni ilk gördüğümde gözüme büyük bir şahsiyet olarak görünmüştün. Oysa sen Kâbe'nin korunmasını isteyeceğin yerde develerini kurtarmaya çalışınca doğrusu gözümden düştün. Ben, senin Kâbe'ni yıkmaya geldim. Sen hâlâ malının peşindesin.

Abdülmuttalip, kendisini küçümseyen Ebrehe'ye şu cevabı verdi.

– Ey Ebrehe! Ben develerin sahibiyim ve onları korumaya çalışıyorum. Kâbe'nin sahibi de elbet Kâbe'yi korur.

Abdülmuttalip, develerini alıp Kureyşlilerin yanına döndü. Onlara olup biteni anlattı. Hepsi de muhtemel bir saldırıya karşı Mekke'den ayrılıp dağlara çekildiler.

Sabaha karşı Ebrehe, Mekke'ye doğru ilerledi. Ordunun önündeki büyük fil, şehre yaklaşınca birdenbire yere çöküverdi. Kalkması için çok uğraştıkları hâlde bir türlü kalkmıyordu. Ellerindeki sivri aletleriyle fili zorla ayağa kaldırdılar. Ne kadar uğraştılarsa fil, Mekke'ye doğru gitmiyordu. Filin yönü başka tarafa çevrildiğinde koşuyor, Kâbe'ye doğru döndürüldüğünde bir adım dahi atmıyordu. Herkes bu olaya şaşırıp kaldı.

Bütün bunların Ebrehe ve ordusu için son bir ikaz olduğu hiç kimsenin aklına gelmiyordu. Tam bu sırada gökyüzünde bir kuş sürüsü belirdi. Bunlar Ebabil kuşlarıydı.

Kırlangıca benzeyen bu kuşları daha önce o yörede hiç kimse görmemişti. Kuşlar, gaga ve pençelerinde küçük kızgın taşlar tutuyorlardı. Bu taşlar son derece sert ve sıcaktı.

Kâbe'yi yıkmaya gelen ordunun üzerine geldiklerinde bu taşları bırakıverdiler. Üzerine taş düşen her asker olduğu yerde can verdi. Askerlerin çoğu feci şekilde öldüler. Üstelik yolda kalanlar ve geriye dönmeye çalışanlar da helâk oldular. Onlardan birisi de ordu komutanı Ebrehe idi. Ebrehe kuşların hücumunda yaralanmış olarak San'a şehrine dönerken, yolda can verdi. Böylece hem çevre kabileler hem de bütün bir insanlık Kâbe'nin sahibinin Yüce Allah olduğunu çok iyi öğrendi.

Göklerin ve yerin tek hâkimi Yüce Allah'tır. O'nun orduları bazen karıncalardan olur, bazen sineklerden. Bazen de böyle kuşlardan. O'nun Kâbe'yi nasıl koruduğunu dinleyelim Yüce Kur'ân'dan:

"Rabbinin fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi?

Onların hile ve tuzaklarını boşa çıkarmadı mı?

Üzerlerine ebabili, sürü sürü kuşları salıverdi.

Bunlar, onlara pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı.

Derken onlar, kurt yeniği ekin yaprağına çeviriliverdi."

* * *

SÖZLÜK

asi: İsyan eden, karşı gelen, itaatsiz.

bünye: Vücut, kurulmuş yapı.

dehliz: Üstü kapalı, dar ve uzun geçit.

dinar: Yaklaşık olarak altın liranın dörtte biri olan eski para birimi

edep: Toplumun töresine uygun davranmak, ince ve saygılı olmak. Utanma duygusu

gaflet: Mahmurluk. Gerçeği tam olarak görememe hâli

ganimet: Savaşta düşmandan ele geçirilen her türlü taşınabilir mal (at, silah, para vs.)

gayrimeşru: Helâl olmayan, Allah'ın izin vermediği kötü yol. Haram olan davranışlar.

gazap: Öfke, kızgınlık.

hamd: Allah'a karşı duyulan memnuniyet ve sevincini O'na şükrederek ve O'nu överek bildirmek.

haşir: Kıyametten sonra bütün insanların Allah tarafından bir yerde toplanmaları.

hendek: Geçmeye engel olacak biçimde uzunlamasına kazılmış derin çukur

ibret: Uyanmaya, gerçeği görmeye sebep olan ders.

irade: Bir şeyi yapıp yapmamaya karar verme gücü

kabile: Bir soydan türemiş olan ve bir reisin yönetiminde yaşayan topluluk. Aşiret. Oymak.

kara saban: Toprağın altını üstüne getirmede kullanılan alet. Derine inemediği için toprağın altını üstüne yeterince getiremeyen ilkel saban. (Kara saban, eskiden tarlalarda öküz ve at gibi hayvanların gücünden yararlanarak kullanılıyordu.)

kefil: Borçlu olan borcunu ödeyemediğinde veya bir kimse sözünü tutamadığında onun yerine bütün sorumluluğu üzerine alan kişi

Kevser: Cennette bulunan ve içenlerin bir daha susuzluk hissetmeyeceği kutsal ırmak ya da havuz.

kıyamet: Dünyanın sonu. Ölenlerin yeniden dirilip mahşer meydanında toplanacakları zaman.

kudret: Güç, kuvvet... Allah'ın ezeli ve ebedî gücü, zenginliği

kıyamet: Dünyanın sonu, evrendeki düzenin alt üst edildiği gün. İnsanların Allah tarafından yeniden diriltilip hesaba çekildiği gün.

lütuf: İyilik

mal mülk: Bir insanın sahip olabileceği ev, araba, arazi, hayvan vs. maddi değeri olan varlıklar

manevî: Gözle görülüp elle tutulmayan, ancak başka duyularla sezilen şeyler

mazlum: Zulme uğrayan, suçsuz yere kendisine eziyet edilen

Mesih: Hazreti İsa'nın (aleyhisselâm) diğer adı.

münezzeh: Uzak olmak, nezih olmak. Sözü edilen eksiklik ve kusurdan uzak olmak

nimet: Allah'ın kullarına yaptığı maddî manevî iyilikler. Allah'ın bize verdiği sağlık, yiyecek, giyecek, inanç, güzel ahlâk, ilim gibi şeylerin genel adı

rahip: Hristiyanlarda, genellikle manastırda yaşayan din adamı

rızık: Yiyecek, gıda, yaşamak için gerekli besinler.

sadak: Okluk. Okların konduğu yer

tabiat: Doğa. Çevredeki canlı cansız varlıkların tamamına verilen isim. İnsanların, ağaçların, kuşların, havanın, suyun, toprağın bütünü.

tahribat: Zararlar, yıkımlar. Harap etmek, zarar vermek

talihsiz: Kaderi kötü olan, bahtsız. Talihi ters olan

tandır: Yere çukur kazılarak yapılan küçük fırın.

şefkat: Acıyarak ve koruyarak karşılık beklemeden sevmek. İçtenlikle davranmak

şevk: Canlılık, istek, bir işi yapmaya çok hevesli olmak

vesile: Sebep, bahane, vasıta.

zalim: Acımasız, haksız davranın, eziyet eden

zenginlik: Para, mal, mülk, eşya bakımından varlıklı olmak.